

"ספר ההמשך לקומדיה הסקסית ולמנוח"
לכל מי שהתאהבה בסיימון ובקרוליין, ולא הפסיקה לצחוק.
א(ה)בות

ראסטי נילד

אליס קלייטון

-סדרת הקוקטיילים-

אליס קלייטון

ראסטי ניילד*

* ראסטי ניילד (מסמר חלוד) – קוקטייל המורכב מ-
45 מ"ל ויסקי
45 מ"ל ליקר דרמבוי
וטוויסט קל של לימון.
שותים אותו בכוס – אולד פשן.

אליס קלייטון

ראסטי ניילד

ספר שני בסדרת הקוקטיילים

מאנגלית: דפנה לוי

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת המארז 'וולבנגר'+ 'ראסטי ניילד' לחצי כאן

אליס קלייטון

ראסטי נילד

Alice Clayton
Rusty Nailed

עורכות ראשיות: גלי אבני-גילאור, ורד רוזה שמואל.
עריכה: אמירה בנימיני
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג.
עימוד: גרינהויז – הרצליה

Copyright © 2014 by Alice Clayton

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

ספר זה הוא יצירה בדיונית. שמות, תכונות אופי, מקומות ואירועים הם פרי הדמיון של המחברת או שנעשה בהם שימוש בדיוני. כל דמיון לאירועים, למקומות או לאנשים, חיים או מתים, הוא מקרי בהחלט.

© 2018 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים.

www.ahavot.com

נדפס בישראל, תשע"ח
© 2018 כל הזכויות שמורות

מסת"ב: 978-965-7648-57-5

All rights reserved
Printed in Israel 2018

לפיטר

על כך שהיית שם לפני, במהלך ולעד.

תודה שדאגת שאשאר שפויה.

יחסית, כמובן.

נשיקות וחיבוקים (xoxo)

תודות

הספר הזה נולד כל כולו מתוך הרצון של קהילת שוחרי הוולבנגר לבלות עוד קצת זמן עם סיימון וקרוליין שלהם. בזכותך, הקוראת המושלמת שכמוך, הספר הזה התממש בכלל. תודה על שהמתנת לו בסבלנות, על שהמלצת עליו מכל הלב לכל החברות שלך, על שהתעקשת בדבקות שסקסי וטיפשי יכולים להתקיים ביחד. שוחרי הוולבנגר יקירי – אתם קולטים את הראש שלי. אז בשבילכם: תודה מעומק לב־השדון הקטנטן שלי.

תודה לעורך שלי מיקי נאדינג ולכל הצוות ב"גלרי בוקס", על שהימרתם בגדול על סופרת חדשה. רוב הזמן אני נאלצת לצבוט את עצמי כדי לוודא שאני לא חולמת.

תודה למשטרת פרטי־הפרטים שלי מסן פרנסיסקו/סוּסֵלִיטו, סטייסי ריילי האחת והיחידה. וכן, ה"גבעלית" באמת קיימת ויש לה כמה וכמה סיפורים לספר...

תודה למשפחתי, שמגלה כלפיי סבלנות אדירה גם כשאני נאלצת לסרב לכל מיני דברים כי יש לי דדליין, ועל כך שאתם זוכרים שלמרות שיש ימים שבהם אני עובדת בפיג'מה, זה לא אומר שאני לא עובדת. תודה לכל הבלוגרים שלא מפסיקים להפיץ את הבשורה ולקדם אותנו, הסופרים, ולדאוג שהספרים שלנו יגיעו לידיהם של הקוראים. בסופו של דבר, אני קודם כול קוראת ורק אחר כך סופרת. אני מעריכה לאינ־שיעור את אהבת הקריאה שלכם ואת הלהט שבו אתם חולקים כל ספר חדש שאתם אוהבים.

תודה לכמה מהסופרות האהובות עליי ביותר בעולם, סופרות שאני לא רק אוהבת את מילותיהן, אלא יש לי הזכות לקרוא להן חברות שלי: קריסטן פרובי, טיפני רייז, ג'ניפר פרובסט, רות' נוקס, קרסלי קול, סמנתה יאנג, סילביה דיי, הלנה הנטינג, דברה אנסטסיה, מינה ווהן, ליסה רייבן, א"ל ג'יימס, קייטי אוונס, ג'סינדה ויילדר. תודה לכן, גבירותיי.

תודה לכריסטינה הוגר, הסוכנת שלי, שהיא גם חברה ומדריכה בעולם המטורף הזה שבו אנחנו מנסות ביחד להגיע לכמה שיותר מדפי ספרים. את אישה אמיצה, ואני מעריכה אותך באלף דרכים שונות. מחכה בקוצר רוח לארוחה הבאה ב"מוהונק", שבה נחגוג אירוע גדול!

תודה לאחת החברות הוותיקות והיקרות שלי ג'סיקה רוייר-אוקן, שממש עברה גיהנום כדי לעזור בהוצאת הספר הזה. גיהנום של היעדר מוחלט של יכולות פיסוק מצדי וכישלון מוחלט בכל מה שקשור לפרמוטים. ובואו לא נשכח איזה מראה משקפת נהדרת שהיא. וגם אופה לא רעה בכלל...

תודה ל"קפטן הוקרס", שותפתי לפשע, לפי קיו ולו (אתם מכירים אותן בשם כריסטינה לורן). על הפודקאסטים, על הודעות הטקסט, על הנכונות להיות לצדי תמיד. על האהבה וההשראה.

תודה לך, נינה, נערת הטאקו הכי טובה שאפשר לדמיין. תודה על המוטיבציה האינסופית, על התמונות של רוברט פטינסון הסקסי ועל סוכריות דובוני הגומי שקיבלתי בכל פעם שניג'סתי, ובואי נודה שזה בעצם תמיד. מחכה בקוצר רוח לספר שלך!

ותודה גדולה, תודה ושוב תודה לכן, הקוראות הנאמנות המדהימות שלי. לאלה מכן שהיו שם מההתחלה, לאלה שמצטרפות רק עכשיו לרכבת המטורפת הזאת, תודה לכן. מבחינתי, זאת הנסיעה של החיים וזאת רק ההתחלה שלה, אז תחזיקו חזק, חמודות שלי: אנחנו יוצאות לדרך!

אליס

XOXO

פרולוג

היה זה הטוב בזמנים, היה זה העירום בזמנים...

דצמבר

מעולם לא כיליתי את חג המולד הרחק ממשפחתי. חג המולד הוא המשפחה שלי: הקרובים, הרחוקים ואחר כך גם אלה שיצרתי בעצמי. המשפחה והחברים שלי מתכנסים, העצים גזומים המתנות נעטפות, ליקר הביצים מוכן ונשאב. כמו בתמונה של נורמן רוקוול עם דוד שיכור. לא הייתי משנה דבר בעד שום הון שבעולם. חוץ מהשנה. חג המולד השנה היה שונה לגמרי. רוקוולי, עם טוויסט של וולבנגר.

לסיימון יש עבודה מדליקה ביותר כצלם פרילאנס. הוא נוסע בכל העולם ומצלם בשביל "נשיונל ג'יאוגרפיק" ועבור ערוץ "דיסקברי", או כל מי שצריך לשלוח צלם למקומות הכי נידחים על פני כדור הארץ. בחג המולד הזה הוא צילם ערים אירופאיות מקושטות לחג ונעדר במהלך כל דצמבר כמעט.

מאז הפכנו רשמית ל"אנחנו", שקענו בסוג של שגרה משלנו. הוא המשיך לנסוע לצורכי עבודה, לצאת למסעות בכל העולם: פרו, צ'ילה, אנגליה, ואפילו סופשבוע ארוך בלוס אנג'לס לצורכי תחקיר באחוזת פלייבוי... נורא קשה.

אבל כשהוולבנגר המשוטט שלי חזר הביתה, הוא היה לגמרי בבית. איתי בבית, בדירה שלי או בדירה שלו. איתי בבית ביציאה לארוחות

ערב עם ג'יליאן ובנג'מין או במשחקי פוקר עם שני זוגות החברים הטובים האחרים שלנו. איתי בבית, במיטה שלי או במיטה שלו, במטבח שלי או בשל, על הדלפק שלי או על שלו – בבית.

עם זאת, התברר שסיימון תמיד נעדר בחג המולד. הוא לקח על עצמו משימות ברומא, כשסיקר את המיטה בכיכר סנט פטרוס; באיי ונטו בדרום האוקיאנוס השקט, שהיה אזור הזמן הראשון שאליו הגיע החג; באחת השנים הוא אפילו נסע לקוטב הצפוני, ובחצות בדיוק נשכב בשלג ונופף בידיו כדי ליצור מלאך שלג.

זה נראה לכם מוזר? לא ממש. ההורים שלו נהרגו בתאונת דרכים לקראת סיום לימודיו בתיכון. הוא היה רק בן שמונה-עשרה כשהעולם שלו התמוטט. הוא נשאר ללא קרובי משפחה, ולכן כמה חודשים לאחר מכן עזב את פילדלפיה, נרשם לסטנפורד, ומעולם לא הביט לאחור.

אז כן, קשה לו בחג המולד. התחלתי להבין מי הוא הוולבנגר שלי מעבר לגבר, למיתוס, לאגדה. בעיקרון, כל החגים קשים לו, וכזוג שנמצא רק בתחילת הדרך, בילוי חג המולד אצל ההורים שלי עלול בהחלט להיות בעייתי. הוא אפילו עדיין לא פגש אותם, וחג המולד של משפחת ריינולדס הוא לא בדיוק הזמן המתאים להכרזות זוגיות.

לכן לא הופתעתי כשתכנן לבלות את החודש כולו הרחק מכאן. הוא היה זה שהופתע כשהודעתי בחוצפה רבה שאני מצטרפת אליו. "מפראג אני נוסע לווינה ואז לזלצבורג, ושם בטח אהיה בחג

המולד. הם חוגגים שם פסטיבל שבו..."

"אני באה."

"עדיין? וואו, אני מעולה. גמרנו כבר לפני שעה..." הוא הניח בין רגליי את אחת מכפות ידיו היפות. שכבנו במיטה בשעות הקטנות של ליל נובמבר. הוא הגיע הביתה לכמה ימים, בין נסיעות, ובילינו את השעות ביחד במעבר מהתמזמזות אחת לשנייה.

"לא, אדוני, אני באה איתך לאירופה. אני רוצה שאת חג המולד

הראשון שלנו ביחד נבלה ממש ביחד. יהיה כיף!"

"אבל מה עם ההורים שלך? הם לא יתאכזבו?"
 "ברור, אבל הם יתמודדו. יהיה שלג?"
 "שלג? כן, ברור שיהיה שלג! את בטוחה? בשנים האחרונות ביליתי
 לבד את רוב חגי המולד. זה לא סיפור גדול. לא אכפת לי להיות לבד,
 אמר מבלי להביט בעיניי.
 חייכתי וחפנתי את סנטרו. "לי אכפת, טוב? חוץ מזה, יש לי שבוע
 חופשה בין חג המולד לראש השנה, אז אני באה. סגרנו."
 "את שתלטנית, גברת ריינולדס," ציין ושלח את ידו בהחלטיות
 במורד ירכי.
 "נכון, מר פרקר. אל תפסיק לעשות את מה שאתה עושה שם...
 מממ..."
 וכך מצאתי את עצמי בלבו של סיפור אגדה לחג. טסתי לזלצבורג,
 אוסטריה, ושם בילינו בפונדק קטן ומקסים בעיר העתיקה – ירד שלג,
 העצים היו מוארים באלפי אורות לבנים, וסיימון נראה מקסים עד
 גיחוך בכובע גולשים עם פונפון בקצה. כתייר מדופלם, הוא ארגן לנו
 מזחלת עם סוסים, שהייתה מקושטת בפעמוני חג אמיתיים. בערב חג
 המולד, מתחת לשמיכה החמה, כשכל כולי עטופה בגופו של סיימון,
 הבטתי בעיר ובאור הירח המשתקף בנהר.
 "אני כל כך שמח שאת פה," לחש ונשך קלות את אוזני.
 "ידעתי שתשמח," צחקקתי כשתחב את ידו אל מתחת לסוודר
 שלי.

"אוהב אותך," לחש בקול נוטף רבש.
 "אוהבת אותך יותר," עניתי ועיניי בורקות מדמעות.
 מסורת חדשה? עוד נראה...

*

14 בפברואר
 הודעת טקסט מסיימון לקרוליין:

סיימון:

חנית. מוכנה לצאת?

כמעט. צריכה להתלבש. תעלה.

סיימון:

אני במדרגות. אנחנו באיחור.

לא נאחר. אל תתרגש.

סיימון:

את זה עוד לא ביקשת ממני.

תפסיק לבעוט בדלת ותיכנס

כבר!

הקלקתי "שלח" והתיישבתי בנינוחות על דלפק המטבח. שמעתי את המפתח שלו בדלת וחיוך עלה על פניי. קבענו להיפגש עם החבורה לארוחה רומנטית בעוד עשרים דקות. בהתחשב במצב התנועה, נגיע בעוד ארבעים דקות במקרה הטוב. במקרה העוד יותר טוב, לא נגיע בכלל. "בייב! מה את עושה? חייבים לצאת!" קרא. שמעתי אותו שומט את התיק שלו בכניסה.

בעודו צועד במסדרון, נאנחתי בדרמטיות וקראתי לעברו, "החלטתי שלא יוצאים הערב. אני לא מרגישה כל כך טוב." שמעתי אותו נעצר, ואני מוכנה להמר על הסיר הכי מעוצב שלי, שהוא העביר את הידיים בשיער והחניק אנחה.

כבר שבועות שאני מנג'סת לו שנצא בערב ולנטיינס ואני זאת שהתעקשה שנבלה עם חברים. אבל הוא הגיע הביתה לשבוע בלבד, וידעתי שהוא מעדיף להישאר בבית, לרבוץ על הספה ולשכב עם החברה שלו.

החברה שלו.

העור שלי עדיין מצטמרר כשאני חושבת על זה. אני החברה של סיימון. פעם הוא היה שליט ההרמון, ועכשיו אני *החברה* שלו.

אז אחרי שמאמצע ינואר הקפדתי לפזר רמזים על כמה שאני רוצה שיגיע הביתה לולינטינס דיי, ואחרי שיחות טלפון אינסופיות עם סופיה ומימי לתכנון הערב הרומנטי המושלם, ההחלטה הפתאומית שלי לא לצאת ודאי גרמה לו לתהות אם הוא רוצה חברה בכלל.

"את בטוחה? חשבתי שאת נורא רוצה..."

כשנכנס למטבח, הוא השתתק. על הדלפק, בסינר, בחיך מאוזן לאוזן ובנעלי עקב של חמישה-עשר סנטימטרים, ישבתי – אני בכבודי ובעצמי – ובחיקי פאי תפוחים.

"אני נורא רוצה משהו, אמרתי לו. "אבל זה לא מסעדה צפופה. איך אני אסדר שם בלבוש כזה?" ירדתי בקפיצה מהדלפק והסתובבתי. הו, כן, לבשתי סינר ורק סינר. והנעליים האלה – אל תשכחו את הנעליים.

"קרוליין, וואו, הצליח בקושי לומר.

החיך שלי התרחב. "יש לי פאי תפוחים."

"כמובן."

"ילדון טיפש. אפיתי בשבילך. פאי תפוחים לווה רק בשבילך. כל מה שאתה צריך לעשות זה לבוא ולקחת את זה." בצעתי פיסה מהבצק וטבלתי אותה בסירופ הקינמון והסוכר שנטף מצדי התבנית. מה הוא רצה לטעום קודם, את הפאי או אותי? מתברר שהוא רצה גם וגם.

אפריל

"תראה, חשבתי שאנחנו מתקדמים. צפינו יחד בבייסבול, הגנבתי לך מדי פעם חמאת בוטנים, ואחרי כל זה אתה מתנהג ככה? למה? למה אתה ממשיך לעשות את זה? ויותר מזה, למה אני ממשיך להרשות לזה לקרות?"

כשהגעתי לקצה המדרגות, שמעתי במקרה את השיחה שהתנהלה בדירה שלי. סיימון היה לכד בבית – יכול להיות שדיבר בטלפון. אבל כשנכנסתי לדירה, הצצתי מעבר לקיר וראיתי אותו יושב ליד השולחן מול החתול שלי קלייב, והסוטשרט שלו, עם סמל אוניברסיטת

סטנפורד, היה מונח ביניהם. בתחילת הקשר בינינו קלייב "סימן" את הסווטשרט הזה כמה פעמים, אבל חלף זמן מאז מצא לנכון להזכיר לסיימון מי באמת הגבר בבית הזה. שנינו חשבנו שקלייב כבר התגבר על התסכול הזה. מתברר שלא...

כשראיתי באיזו רצינות סיימון מביט בקלייב ובאיזה חוסר רצינות קלייב מגיב על הדברים, נאלצתי להחניק צחוק. קלייב נענע את זנבו כאילו זה אינו מחובר לגופו. נסוגותי בשקט אל הדלת וכיצעתי כניסה חוזרת ברעש ומהומה, כדי ששיימו לב שהגעתי הביתה.

כשנכנסתי שוב לפינת האוכל, מצאתי את סיימון קורא בעיתון בלי להניד עפעף. הוא לא הזכיר את השיחה שניהל זה עתה עם החתול שלי. הנחתי לו לשמור על כבודו, וכעבור כמה שעות, כשמצאתי את הסווטשרט בפח, העמדתי פנים שלא שמתי לב.

מאי

רעש עז פילח את חלל חדר השינה והחריש את אוזניי. קול ניסור אדיר, שאון רב-עוצמה ממקור לא ברור שלף אותי מחלום על קלוני. הגוף שהיה כרוך סביבי מאחור גרם לי לרתוח מחום, והקולות הנוראים שבקעו מפיו הבקיעו להם נתיב ישיר אל תוך מוחי. התאמצתי למצוא פינה קרירה על הכרית שלי, אבל חום גופו הציף אותי בגלים ממש כמו הנחירות שלו – הו, אלוהים אדירים, הנחירות האלה – זעזעו את כולי.

אפילו קלייב נסוג אל מקום בטוח על ארון הבגדים. בצעד לגמרי לא הוגן, כמקובל במגרש המשחקים של בית הספר, הזזתי את רגליי לאחור ובעטתי בגוף המיוזע והנוחר שמילא את מיטתי והרס לי את השינה.

"אוף!" הוא התעורר בבהלה, ובלי כוונה הצמיד חלקים נוספים של עורו הלוהט אל עורי. יצאתי מהמיטה ונעמדתי מעליו כשאני מנופפת בכרית, שלא נותר בה אפילו מיליגרם של קרירות. "בייב, מה את עושה? בעטת בי?" הוא הצטנף אל תוך עצמו כמו חילזון.

"אתה מוכרח להפסיק!" צעקתי.

"להפסיק? מה להפסיק? בואי... תחזרי למיטה," מלמל בעודו שוקע בחזרה אל תוך חלומותיו, שבהם כנראה חטב עצים במסור. "שלא תעז לחזור לישון! די! כבר! לנחור!" צעקתי, כולי נסערת. העובדה שהשינה המקודשת שלי נגזלה ממני גרמה לי לאבד שליטה.

"נחירות? בחייך, לא יכול להיות שזה כל כך נורא – על מה את מדברת?"

חטפתי את הכרית שלו, וראשו נשמט על המזרן. "אם אני לא יכולה לישון, אף אחד פה לא יישן! אתה קולני ואתה לוהט!" צווחתי.

"טוב, את זה שאני לוהט ידענו, נכון?"
"אררררר!"

"רגע, את לפני מחזור?" שאל, ובתוך שנייה הבין איזו טעות איומה הוא עשה והביט בי מבועת. סיימון סיים את הלילה מעבר לקיר, בדירה שלו. הייתי חייבת לישון.

יולי

"אלוהים אדירים, קרוליין, זה היה מדהים."
"כן, היה מדהים," גרגרתי וכרכתי את רגליי סביבו, כשאני מצמידה אותו אליי ומרגישה אותו היטב עדיין בתוכי. הוא נשם בקצב מתואם לשלי ונרגע בחיקי, בעודי מעבירה את קצות אצבעותיי בעדינות על ראשו ועל גבו. כעבור כמה דקות הוא התרומם על המרפק והחליק חזרה את שערו.

"לא גמרת, נכון?"

"לא, מותק שלי, אבל זה היה נהדר בכל מקרה."
"תני לי לפצות אותך," התעקש והניע את ידו בינינו. חסמתי אותו והוא הופתע. "בייב?"

"זה לא תמיד העיקר. זה יכול להיות מדהים גם בלי זה. לפעמים

כל מה שאני צריכה זה להיות כאן, קרובה אליך, "אמרתי ומשכתי אותו אליי לנשיקה נוספת, אטית ומתוקה. "אני כל כך אוהבת אותך, "לחשתי באוזנו, והוא חיך בתגובה חיוך רחב שהרחיב את לבי.

אחרי הבצורת האורגזמית הגדולה, שמבחינתי כך הוגדרה התופעה ברחבי תבל, האם היא תמיד הייתה שם בשבילי? ברור שלא. אבל לרוב היא הייתה שם, ולרוב היא העניקה לי את עצמה פעם אחר פעם, ולפעמים אפילו מצאה בתוכי את המקומות המדהימים ביותר. בלילות האלה כמעט התעלפתי.

אבל למרות שאני אוהבת סקס על דלפק המטבח, וסקס במקלחת, וסקס על רצפת המטבח, וסקס במדרגות – טוב, לילה אחד של סקס במדרגות – בכל זאת העדפתי סקס רגוע. כשסיימון מעליי, מניח לי לחוש את כובד משקלו ואת מלוא אהבתו על גופי, בתוכי, סביבי. ואם מדי פעם קרה שאו יקירתי לא הגיעה, זה היה בסדר גמור מבחינתי. ידעתי שהיא תמיד תחזור.

סיימון דשדש בחזרה אל המיטה והביא איתו בקבוק מים. קלייב בא בעקבותיו. קלייב היה חכם מספיק להישאר רחוק בזמן ששכבנו; פעם אחת הוא תקף וכמעט נבעט. מאז הוא הקפיד לתפוס מחסה בזמן האקשן. כשסיימון קם להביא מים, הוא ידע שעכשיו מותר לו לחזור להתכרבל.

סיימון הגיש לי את הבקבוק, ואני הדלקתי את הטלוויזיה כדי לבדוק איזה מזג אוויר צפוי מחר ואם אצטרך מטרייה. צפינו בתחזית, כל אחד מאיתנו בצד שלו, וקלייב באמצע. אחזנו ידיים על הכרית שבינינו. לגמרי נפלא.

*

אוגוסט

"נו כבר, אני יודעת שאתה מת להגיד את זה."

"אני לא חושב שאני צריך להגיד, קרוליין. הגניחות שלך אומרות הכול."

"לא, לא, אני יודעת שאתה רוצה. תגיד, תגיד."

"טוב. אמרתי לך."

"מרגיש יותר טוב?"

"כן."

"טוב. עכשיו תסתום ותן לי לחזור לנודלס שלי."

סיימון צחק ואני ינקתי לפי את הפו, מרק האטריות הווייטנאמי הנהדר. שנים חשכתי שאני לא אוהבת אוכל וייטנאמי. אני מניחה שכשאוכלים את זה בווייטנאם זה אחרת.

זאת הייתה הוכחה נוספת לכך שהקשר עם סיימון הוא פרס אדיר. הוא הזמין אותי לבוא איתו לדרום־מזרח אסיה: לאוס, קמבודיה ולסיום – וייטנאם. לא יכולתי להצטרף אליו למסע כולו, אבל פגשתי אותו בהאנוי וביילתי איתו שבוע בזמן שצילם עבור "נשיונל ג'אוגרפיק". ביקרנו בערים ובכפרים, בחופי החול ובפסגות הרים שלווות. אכלנו בכל יום אוכל מדהים ואהבנו כל הלילה, בכל לילה.

ברגע זה חווינו עונג מופלא, בעודנו צפים במפרץ הא לונג ואוכלים ארוחה נהדרת שבושלה לנו בבית הסירה שבו שהינו. נעצתי מבט באיים הזעירים שהזדקרו מתוך המים כמו תולדיות על גבם של דרקונים שפרצו מעלה ממעבה האדמה. השמש עמדה לשקוע, וכדי להצטנן מהחום הכבד, זינק סיימון מירכתי הסירה אל המים. טיפות כיסו את עורו, מכנסיו הקצרים נצמדו לרגליו, והחזה החשוף שלו גרם לי לרייר אפילו יותר מהפו. החיים היו טובים.

מכל הנסיעות שלי איתו – סופי־שבוע קצרים וטיולים ארוכים למקומות אקזוטיים – זאת הייתה הנסיעה שבאמת גרמה לי לצאת מגדרי. וייטנאם הייתה קסומה, משכרת ומרהיבה. כבר עכשיו רציתי לחזור לכאן. רציתי שהוא יחזיר אותי לכאן.

המשכתי לשאוב ברעש את הנודלס שלי, והוא פתח בקבוק של בירה "טייגר". חייכנו זה לזה. הפיות שלנו תקשרו בסימנים, ללא מילים. הסתובבתי כדי לראות את השקיעה, והוא משך אותי אל חיקו.

היינו חמימים ודביקים, מלוחים ממים ומזיעה. כבר כמעט יומיים חייתי בחזיית ביקני ירוקה ובסרוג, וכשידי חבקו את מותניי הוא תחב את אגודליו אל מתחת לכד.

"זה טוב, נכון?" שאל.

"זה כל כך טוב." הבטתי בשמש שצללה אל תוך המפרץ, ואז הסתובבתי אליו ונישקתי אותו. הרגשתי את הפרפרים בתוכי, שלא נעלמו מעולם. אני מקווה שלעולם לא ייעלמו.

ספטמבר

"היי."

"היי גם לך."

"התעוררת?"

"לא ממש. רגע, מה אתה עושה פה?"

"עליתי על טיסה מוקדמת. התגעגעתי אליך."

"מממ, גם אני התגעגעתי אליך."

"וואו, קרוליין. מה את לובשת... או לא?"

"חם מדי לבגדים."

"טוב מאוד," לחש.

הוא נשכב מאחוריי וחום גופו היה נעים לי כל כך, למרות האוויר החם. ידיים נעו על פני צלעותיי, לעבר מותניי, והטו אותי מטה בעודי גונחת למגעו, וגופי, הנכון תמיד, נענה למגע ידיו על עורי. הוא השתהה לרגע כדי להצטרף אליי בעירום, ואני הקשתי את גופי לקראתו וחשתי אותו שוב, להוט ומוכן לאהוב אותי.

הוא ליטף את שדיי בתנועות מתגרות. הוא ידע מה תהיה תגובתי. הוא תחב את ידו בין רגליי והניח את אחת מהן על רגלו, כשהוא פוער אותי לקראתו.

"כן?" שאל בנשימה חמימה על אוזני.

"כן," הנהנתי ושלחתי את ידי לאחור, כשאני מלפפת את אצבעותיי

בשערו. הוא חדר לתוכי בבת אחת ובנהמה. גנחתי כשהרגשתי אותו עיקש ונוכח במקום שנוער בשבילו.

1

"הו, אלוהים."

טראח

"הו, אלוהים."

טראח, טראח

"קרוליין, אל תגידי דברים כאלה כשאני רחוק כל כך."

סיימון צחקק בקול נמוך, שעדיין ריגש אותי כמו בעבר.

"סיימון טיפפון, אני רק מגיבה לחבטות מהצד השני של הקיר."

"מי נמצא מעבר לקיר?"

"הבחור עם הפטיש. אתה צריך לראות את זה. הוא ענקי."

"אני נאלץ לבקש ממך לא לדבר על פטישים של בחורים אחרים."

"אז תחזור הביתה ותדהים אותי עם שלך." צחקתי וסגרתי את

דלת המשרד שלי כדי לצמצם את הרעש. בקרוב מאוד המשרד הזה

כבר לא יהיה שלי. אני מתקדמת בסולם הדרגות – או לפחות בהמשך

המסדרון. זה מה שגרם לדפיקות האלה: השיפוצים במקום החדש שלי.

משרד גדול יותר, משרד פינתי, תודה רבה על מחיאות הכפיים, ממש

ליד המשרד של ג'יליאן, הבוסית שלי והבעלים. נוף משופר למפרץ,

וכמעט כפול בגודלו מהמשרד הנוכחי שלי, עם פינת עבודה צמודה

למתמחה עתידי.

יום אחד אולי יהיה לי מתמחה. איך יכול להיות שאלה החיים

שלי?

"אני חוזר מחר. את חושבת שתוכלי להמשיך לחשוב על הפטיש שלי עד אז?" שאל. הצצתי בלוח השנה שהיה מונח על השולחן שלי. תאריך חזרתו של סיימון היה מוקף בעיגול.

"אעשה כמיטב יכולתי, בייב, אבל אתה מוכרח לראות איזו חגורת כלי עבודה עבה יש לו. לא מבטיחה שום דבר." סיימון גנח, ואני צחקתי עוד יותר. אני אוהבת לענות אותו מהקצה השני של העולם. "ואל תשכח להביא לי מתנה."

"האם אי-פעם שכחתי?"

"לא, אתה מאוד מתחשב, נכון?"

"גם את, אל תשכחי את המתנה שלי," אמר בקול שהפך בהדרגה ללחישה.

"כתונת הלילה הוורודה מוכנה לפעולה; אני אהיה בתוכה כשתגיע הביתה."

"ואז אני אהיה בתוכה, עליה, מתחתיה, אני – אופס, מוכרח לרוץ, המונית הגיעה."

"נמשיך לדבר על הכותונת פנים אל פנים. אוהבת אותך," אמרתי.

"גם אני אוהב אותך, בייב," אמר וניתק.

בהיתי לרגע בטלפון ודמיינתי אותו שם, בצד השני של העולם, בטוקיו. מתחילת השנה הוא כבר צבר יותר נקודות נוסע מתמיד מכפי שרוב בני האדם צוברים בכל חייהם, וכבר היו לו אינסוף נסיעות מתוכננות להמשך.

כשג'יליאן דפקה על הדלת, נכנסה בסערה והתיישבה על פינת השולחן שלי, עדיין חייכתי אל הטלפון.

"רוצה לשתף אותי במחשבות שלך, ג'יליאן?" שאלתי ותלשתי עלה כותרת חום מאגרסל של ורדים אדמדמים שניצב ליד המקום שבו הניחה את ישבנה העטוף קשמיר.

"אני רואה שאת בהחלט חושבת על משהו. זה היה סיימון בטלפון?"

"שאלה כשחייכתי חיוך רחב. "רק הוא יכול לגרום לך לזרוח ככה."

"אני שואלת שוב – את רוצה לשתף אותי במחשבות שלך,

ג'יליאן? חזרתי על דבריי ודקדקתי אותה בעדינות עם העיפרון שלי. "חשבתי על משהו שיגרום לפנים שלך לזרוח עוד יותר – למרות שכרגע יש להן צבע מעניין של מרק עגבניות," הקניטה.

"גם הארוס שלך חושב שאת מעצבנת, כמו שחושבים כל מי שעובדים בשבילך?"

"הרבה יותר, הרבה הרבה יותר. את מוכנה לשמוע את החדשות המסעירות, או שאת רוצה להמשיך לרדת עליי?"

"דברי," אמרתי ופלטתי אנחה.

אני אוהבת את הבוסית שלי, אבל יש לה נטייה לדרמטיות. כמו בשנה שעברה כשניסתה לשרך ביני לסיימון, ולא הפסיקה להעמיד פנים תמימות. אבל הלב שלה נמצא במקום הנכון. הוא גם שייך במאה אחוזים לבנג'מין, איש עסקים שמתמחה בקרנות הון סיכון. הם כבר שנים ביחד, ובעוד כמה שבועות סוף-סוף יהפכו את הקשר לרשמי בחתונה שכל סן פרנסיסקו מדברת עליה. בנג'מין היה יהלום אמיתי, שגרם לחברותי הטובות ולי להתרגש ולגמגם בכל פעם שהופיע בסביבה. ג'יליאן ידעה שכולנו מאוהבות בגבר שלה ממש-לא-בסתר, והשתמשה בזה כדי להקניט אותנו בכל הזדמנות. בקרוב מאוד היא תתחתן עם גבר החלומות שלנו ותצא לירח דבש חלומי ברחבי אירופה.

"אז את זוכרת את העבודה שעשינו באביב שעבר בשביל מקס קמדן? הבית הוויקטוריאני על גדת הנהר, שעיצבנו לפני שהבת שלו התחתנה?"

"כן, הוא נתן לה אותו כמתנת חתונה. מי עושה דבר כזה?" "מקס קמדן. זה מי. בכל אופן, הוא הבעלים של מלון 'קלרמונט' הישן בסוסליטו, והוא מחפש חברת עיצוב חדשה, שתשפץ את המקום ותיתן לו טוויסט מודרני."

"מצוין! כבר הכנת הצעה?" שאלתי ודמיינתי את המקום. ה"קלרמונט" נמצא ברחוב הראשי של סוסליטו בערך מאז תחילת המאה הקודמת, והוא אחד המבנים היחידים ששרדו את רעידת האדמה הגדולה.

"לא, משום שאת תכיני את ההצעה. את תהיי המעצבת המובילה של הפרויקט, אם תזכי בו," הבהירה. "את חושבת שאני מסוגלת לקחת על עצמי דבר כזה? ממש לפני החתונה שלי? אני לא מוותרת על ירח דבש לטובת עבודה – כבר ויתרתי על יותר מדי חופשות במשך השנים."

"אני? לא, לא, לא, אני לא מוכנה לזה, את לא מוכנה לזה. מה את חושבת לעצמך?" גמגמתי והלב שלי זינק לגרון. זה פרויקט עצום בטירוף!

"בחייך, את מסוגלת." היא בעטה בי בעדינות. "את מרגישה את זה? זאת הרגל שלי, בועטת אותך אל מחוץ לקן." "הממ, כן, אני כבר די הרבה זמן מחוץ לקן, אבל זה שונה," מחיתי ולעסתי את העיפרון.

היא תלשה אותו מפִי. "את באמת חושבת שהייתי נותנת לך את זה אם לא היית מוכנה? ותודי – זה לא מסקרן אותך?" היא צדקה. תמיד רציתי פרויקט גדול כזה. אבל להיות המעצבת המובילה בעיצוב מחדש של מלון שלם?

"אני יודעת שזאת בקשה גדולה – גם ככה תצטרכי לנהל את העניינים כשאני אהיה בירח דבש. את באמת חושבת שזה גדול עלייך?" "וואו – אני פשוט – וואו," עניתי ושאפתי שאיפה עמוקה. כשבהתחלה היא שאלה אותי אם אוכל לנהל את העניינים בזמן שהיא בירח דבש, חשבתי שמדובר בדברים כמו להפעיל את האזעקה במשרד בלילה, או לדאוג שאשלי לא תשכח להזמין שמנת לקפה. הרשימה הלכה וגדלה בהתמדה וערמת הפרויקטים תפחה, אבל הייתי בטוחה שאוכל להתמודד. ועכשיו זה?

הנחתי לרעיון לשקוע לרגע. האם אני יכולה לעשות את זה? ג'יליאן כנראה חושבת שכן.

"הממ..."

דמיינתי את המלון: תאורה נהדרת, מקום נהדר, אבל זקוק לשיפוץ יסודי. התחלתי לחשוב על צבעים אפשריים, ואז ג'יליאן חבטה קלות בראשי בעיפרון שלה.

"קרוליין. הלו," היא אמרה ונופפה בידה מול פניי.
 חייכתי אליה. "אני פה, בואי נלך על זה," אמרתי. הראש שלי כבר
 היה מוצף רעיונות.
 היא חייכה בחזרה והושיטה אגרוף לחבטה ידידותית. "אני אעדכן
 את הצוות שאת תציגי את ההצעה."
 "יותר סביר שאקיא מרוב התרגשות," אמרתי, רק חצי בצחוק.
 "תקפירי שהכול יתאים לוויילונות ויהיה בסדר. בואי נחגוג את
 זה בבחירת שיר מתאים לחתונה שלי." היא שלפה את האייפוד שלה
 מהכיס והחלה לגלול את רשימת השירים.
 "זה כלול בדרישות התפקיד שלי?"
 "לעשות מה שאני מבקשת? כן, תבדקי בחוזה שלך. איזה שיר
 כדאי להשמיע בעודי צועדת לעבר המזבח..."
 מרגע שחבשה את כובע החתונה שלה, לא היה אפשר לעצור אותה,
 לכן, למרות שהמחשבות הסתחררו בראשי, הרפיתי. זה פרויקט עצום,
 מותק, אבל אני יכולה לעשות את זה.
 נכון?

את אחר הצהריים ביליתי בניסיונות לבנות התחלה של מצגת הפרויקט
 למקס קמדן. שלפתי תמונות ארכיון של המלון וסביבותיו, והרעיונות
 החלו לצוץ מעצמם. עדיין לא בשלים, אבל היו שם רמזים לגישה די
 מעניינת שתצדיק את ההימור על מעצבת צעירה. ידעתי שהמוניטין
 של ג'יליאן ייתן תוקף כלשהו לרעיונות שלי; אם את מספיק טובה
 כדי לעבוד אצלה, מגיעה לך הזדמנות. אלא שבסופו של דבר, הרעיון
 שייבחר חייב להיות הטוב מכולם – ואני רציתי להציג רעיונות
 כבירים.

המשכתי להרהר בפרויקט כשנעצתי את המפתח בדלת הכניסה
 לביתי ושמעתי חבטה ואחריה קולות קליק, קליק, קליק מטופפים
 לקראתי.
 קליב.

ברגע שנכנסתי הביתה, חתול הפלא שלי, החתולון השמימי שלי,

קידם את פניי. הקרסוליים שלי כוסו מיד במעטפת של פרווה אפורה מגרגרת ובהתחככויות עקשניות.

"היי, מתוק, ילדון שלי, היית ילד טוב היום?" שאלתי והתכופפתי כדי ללטף את הפרווה המשיית שלו.

הוא קימר את גבו לקראת ידי והרגיע אותי שכן, הוא אכן היה ילד מתוק וגם ילד טוב. הוא יילל וייבב והוביל אותי אל המטבח, כשהוא נוזף בי על כך שנטשתי אותו לבדו למשך אלף שנים.

שוחחנו בזמן שהכנתי לו ארוחת ערב, התפקיד שבמיוחד בשבילו נבראתי, כמובן, והשיחה שלנו כללה את כל הנושאים הקבועים. אילו ציפורים הוא ראה היום בחלון, אם צצו תלתלי אבק מתחת למיטה, ואם אני עתידה למצוא צעצועים קבורים בתוך נעלי הבית שלי. הוא התחמק מלענות ישירות לשאלה האחרונה.

ברגע שהאוכל שלו היה מונח בקערה, הוא התעלם ממני לחלוטין, ואני הלכתי לחדר השינה כדי ללבוש משהו נוח. בעת שפשטתי את סוודר הגולף שלי, ניגשתי אל הארון עם דלת המראה כדי לקחת משם מכנסי יוגה. בעודי שולפת את זרועותיי מתוך השרוולים, הלב זינק לי אל הגרון, כשראיתי בבואה של מישו יושב על המיטה שלי. בלי לחשוב הסתובבתי במהירות באגרופים קפוצים והתכוונתי לשחרר צווחה.

המוח שלי עיכל את העובדה שזה סיימון רק אחרי ששיגרתי את האגרופים קדימה.

"רגע, רגע, רגע! מה קורה פה, קרוליין!" הוא צעק וחפן את הלסת המופה שלו.

"מה קורה פה, קרוליין? מה קורה פה, סיימון! מה אתה עושה פה, לעזאזל?" צעקתי בחזרה. טוב לדעת שאם אי-פעם באמת יתקפו אותי, לא אקפא במקום.

"חזרתי יותר מוקדם כדי להפתיע אותך," הצליח לומר בעודו מחכך את הלסת ומנסה לחייך.

ניסיתי להירגע, אבל הלב שלי עדיין פעם בקצב מהיר. שמתי לב שבפינת החדר עומדת מזוודה. זאת שלא הבחנתי בה כשנכנסתי לחדר.

השפלתי את עיניי ושמתי לב שהסוודר עדיין תלוי לי על הצוואר כמו צעיף.

"כולתי להרוג אותך!" צעקתי שוב, התנפלתי עליו והדפתי אותו על המיטה. "הרגת אותי מפחד, אידיוט אחד!"

"תכננתי להתקשר כדי להודיע לך שאני פה, אבל אז הייתי מחמיץ את כל השיחה שלך עם קלייב. לא רציתי להפריע." הוא חייך מתחתיי וכרך את ידיו סביב מותניי, כשהוא תוחב את האצבעות אל מתחת לחגורה.

הסמקתי. "בוגד!" קראתי לעבר המסדרון. "יכולת לומר לי שיש פה מישהו – אתה חתול שמירה איום ונורא!" בתגובה נשמע מיאו אדיש לגמרי.

"אני לא סתם מישהו. אני חושב שאני נחשב קצת יותר מזה," אמר אל תוך צווארי, שכוסה בנשיקות זעירות. "את מתכוונת לומר שלום לחבר שלך, שטס מהקצה השני של העולם רק כדי להראות לך את הפטיש שלו, או שאת מתכוונת לחבוט בי שוב?"

"עוד לא החלטתי; אני עדיין די מבוהלת. הלב שלי לא מפסיק לדפוק, אתה מרגיש?" שאלתי והצמדתי את ידו לצד שמאל של החזה שלי.

רק כדי שיוכל להרגיש את הלב שלי. ברור. זאת הסיבה היחידה. האמת היא שהלב שמח מאוד שסיימון חזר הביתה מוקדם יותר; הוא מאוד אוהב מפגשים רומנטיים. גם אזורים אחרים בגופי היו מרוצים מאוד.

"ואני חשבתי שהוא דופק במהירות בגללי," אמר בגיחוך קל בעודו טומן את אפו בעצם הבריה שלי ו"ממשש את לבי".

"בחלום הלילה, וולבנגר," אמרתי באדישות מעושה. למען האמת, הלב שלי עבר עכשיו למצב סיימון, והוא באמת דפק במהירות בגללו. אם כבר מדברים על דפיקות.

"חזרת הביתה מוקדם יותר רק כדי לראות את שפחתך הנאמנה?" התנשפתי אל תוך אוזנו והגנבתי נשיקה רטובה ממש מתחת לה. ידיו לפתו את מותניי כשהוא נע על המיטה.

"אכן."

"אתה חושב שתוכל לעזור לי עם הסוודר הזה?"

"בהחלט."

"ואחרי זה תרצה להראות לי את הפטיש שלך?" שאלתי את הטיי-שרט שלו, בעודי מתרפקת עליה ומניחה את רגליי משני צדי גופו. בתשובה הוא הניף אותי מעלה והניח לי להרגיש את הפטיש המדובר. צחקקתי. "הממ, אתה עומד לתקוע בי מסמר?"

הוא פשט ממני את הסוודר, פתח את החזייה שלי, והשדיים שלי פרצו החוצה, מה שגרם לעיניו לזרוח ולהתמקד בתשומת לב. "מספיק עם השאלות," ציווה והתיישב מתחתיי, בעודו מצמיד אותי אליו. העמדתי פנים שאני רוכסת את פי לאות שתיקה, והוא הפך אותי על גבי. אלוהים, כמה שאני אוהבת את האיש הזה.

שפתיו ריקדו לאורך עצם הבריש שלי, ומדי פעם הוא נשך אותי, אותן נשיכות קלות שידע שמלהיטות אותי ברגע. אין ספק; גם אני התגעגעתי אליו. הקשתי את גבי והצמדתי את שדיי אל החזה שלו, בעודי מתפתלת כך שכמה שיותר חלקים מגופינו ייגעו אלה באלה. העור שלי נזקק לעור שלו. אחרי שנה הוא עדיין מסוגל לגרום לי לרדת על ברכיי בתוך שניות, כנגיעה אחת, כנשיקה אחת, במבט אחד. הרפתי את עצמי לעברו והתהפכנו שוב, בעודי מושכת בחזית הג'ינס שלו. "להוריד, עכשיו," הוריתי.

כשהחגורה שלו נעלמה והכפתורים נפתחו – פתחתי את מכנסיו רק כדי לגלות שהגבר שלי – שוב – הולך בלי. הוא כנראה נברא רק כדי לגרום לי לצאת מדעתי מרוב התרגשות.

הגנבתי פנימה יד אחת, אחזתי בו בכוח והרגשתי כמה הוא חם; מוכן לקחת אותי למסע מסביב לעולם.

"פאק, כמה התגעגעתי אלייך," התנשם. גופו היה רזה ומתוח. החלקתי במורד המיטה, כשאני מנשקת לעצמי נתיב על עורו ברעבתנות. ידיו נשלחו אל פניי, אצבעותיו רפרפו על עצמות הלחיים שלי והסיטו את שערי לאחור. כדי שיוכל לראות.

הכנסתי אותו לפי, את כולו. ידיו נאחזו בשערי ולא אפשרו לי לזוז, בדיוק במקום שבו הוא רצה אותי. "מממ, קרוליין," גנח והדף את עצמו מעט קדימה. מעט – בתחת שלי. לא ככה ההצגה הזאת עומדת להתנהל.

נסוגתי לאחור וחזרתי ובלעתי אותו לתוכי בכוח. ליטפתי אותו בידי והקפדתי להחליף ידיים, כך שלא יהיה לו מושג מאיפה תגיע הנגיעה הבאה. השתמשתי בלשון ובפה כדי לגרות ולפתות אותו, מה שגרם למילים מתוקות ביותר להיפלט מהפה החלומי הזה שלו. הפה שידעתי שעתיד לבצע פעולת תגמול מלוכלכת ומתוקה ביותר על פני כל גופי.

ככה אהבתי אותו. אהבתי את העובדה שאני מסוגלת להטריף אותו. אבל ממש לפני שעבר את נקודת האל-חזור, הוא משך אותי במעלה גופו והוריד לי את התחתונים עוד לפני שהספקתי לומר, "הי, אלה התחתונים שלי."

הוא הרים את החצאית שלי ופישק ברגליו את ברכיי. הוא השפיל אליי את עיני הספיר היוקדות שלו והעביר את אצבעותיו על גופי, דרך גופי, כשהוא גורם לי לגנוח ולהיאנח ולרעוד ולרטוט. "את כל כך יפה ככה," התנשף בעודי נאנקת.

"אני צריכה אותך, סיימון – אני צריכה אותך, בבקשה!" הרגשתי שאני מוכנה לתלוש את שערות ראשי ולהשליך אותן לעברו, אם זה מה שיידרש כדי לזרז אותו להיכנס לתוכי.

ברגע שהחליק פנימה, כל המחשבות האחרות נעלמו בבת אחת. עבה, קשה ונהדר בעשר דרכים שונות – זה כל מה שחשבתי בשנייה שסיימון חדר לתוכי. "אלוהים, זה מדהים," נאנחתי. הוא מילא אותי, ואני נמלאתי תחושה נהדרת.

וכשהפך אותונו שוב, כך שהייתי מעליו, והוא הולם בתוכי בעוצמה רבה – זה היה מושלם.

עד לשלב שבו שכבנו שנינו באיברים פשוטים ומיוזעים, והוא שאל אותי אם הפטיש שלו מצא חן בעיניי. זה היה מעל ומעבר למושלם.

2

למחרת בבוקר נחלצתי מתחת לסיימון הישן. אחרי סיבוב פטישים שני, כשהוא קרס עליי מותש ו... חכו רגע. אתם מכירים את זה שברומנים רומנטיים אומרים שהבחור קורס על הבחורה מותש ורצוץ? אז תדמינו בנוסף גם טיסה טרנסאטלנטית, ותוכלו להבין מה קרה לסיימון. הוא ממש קרס עליי, סחוט והלום ג'ט לג. בקושי הצלחתי להזהיר את גופי מפני השמונים קילו של גוף חם שהתמוטטו עליי ולא אפשרו לי לקום.

אבל אחרי שבועות רבים בלי השמונים קילו האלה במיטה, האמת היא שהרגשתי די נחמד לישון ככה מתחתיו. או כמעט מתחתיו. אני אוהבת אותו, אבל אני אוהבת גם את הכליות שלי.

אחרי שטיפלתי בקלייב, מיהרתי להתקלח. כשגמרתי להתלבש, קלייב כבר התייצב בעמדה שלו, מול החלון הקדמי, כדי לוודא שהשכונה עדיין שם. אספתי את שערי הלח לקוקו ועצרתי לרגע כדי להתפעל מסיימון, שניסר בולי עץ בכוכב חוטבי העצים. שיער כהה פרוע, שירידי הן שפרעו, צנח על מצחו. אף קלאסי, עצמות לחיים הורסות, זיפים בני ימים ספורים ושפתיים מלאות, שמלמלו את שמי כמה פעמים ממש לפני שהוא... מממ.

הקדשתי רגע נוסף להתפעלות מהטבע הדומם שמול עיניי: גופו מתוח על המיטה, זרועות מעל הראש, חזה רזה ומוארך, ודבר לא מפריד בינו לסדין מלבד הבטחה.

טלטלתי את ראשי כדי להתעשת, ניגשתי לעברו והתיישבתי לידו. מתוך שינה הוא מלמל כמה מילים והושיט אליי את ידו. חייכתי והנחתי לעצמי להילכד בחיבוק הדובי הישנוני, כשאני מנשקת אותו על המצח, עד שהעיניים הכחולות הנפלאות האלה נפקחו והביטו בי.

"בוקר טוב, בייב," חייכתי כשנצמד אליי בכוח. הכרתי את המשחק שלו. לא היה לי זמן למשחקים. "לא, לא, אני חייבת ללכת. הבנות מחכות לי." ארוחת בוקר עם שתי החברות הכי טובות שלי, מימי וסופיה, הייתה משהו שתמיד פיניתי לו זמן. עם הוולבנגר או בלעדיו.

"בנות? לאן את חושבת שאת הולכת? רק עכשיו חזרתי," התלונן, מנומנם למחצה.

"אני פוגשת את הבנות לארוחת בוקר. היית אמור לחזור רק מחר, זוכר?"

"אבל אני כאן עכשיו," מלמל, מנסה נואשות לפקוח את עיניו. "תישאר כאן ותמשיך לישון. אני יודעת שאתה מאוד עייף," לחשתי ונישקתי את מצחו פעם נוספת, כשאני מכסה אותו בקפידה. למרבה הצער, כי, נו, אתם מבינים, סיימון במיטה? זה ממש פשע לכסות את זה.

אבל כשהוא חזר לחבק את הכרית שלו והתרווח שוב במיטה, נראה שנעים לו. הוא אמר באנחה עמוקה, "אני אשאר פה ואמשיך לישון." התאפקתי לא לצחוק כשהוא חזר וצלל לארץ החלומות.

פניתי לעבר דלת הכניסה והנהנתי לעבר קלייב בעודי לובשת מעיל. "הכול נראה שם בסדר היום?" הוא הביט בחלון, ואז הביט בי שוב. הוא מצמץ, ואני די בטוחה שגם משך בכתפיו.

חייכתי, השארתי את הבנים שלי מאחור ויצאתי לפגוש את הבנות לארוחת בוקר.

"בשבילי שתי ביצים מקושקשות עשויות טוב, טוסט מלחם מלא וחמאת בוטנים, כוס של תותים וקפה, בבקשה."

"אני אקח את האומלט מחלבון ביצה עם תרד, עגבניות וגבינת פטה. בלי טוסט אבל עם שייק תות שדה, בבקשה."

"אני אקח מנה גדולה של וופל מטוגן עם סירופ אוכמניות וקצפת, בבקשה, וליד זה מנה קטנה של בייקון, מנה של נקניקיות ושוקו. ואני יכולה לקבל גם פודינג אורז?"

מימי, סופיה ואני אכלנו יחד ארוחות בוקר מאז השנה הראשונה שלנו בברקלי. שלושתנו הכרנו זו את זו היטב, היכרות כל כך עמוקה, שיכולנו לזהות זו את מצב רוחה של זו על פי מה שהזמנו לאכול.

מימי ואני הבטנו זו בזו בגבות מורמות, בזמן שסופיה הזמינה, ואז שבה לבנות עיר קטנה מצנצנות הריבה שעל השולחן. כבר היו שם לא מעט מבנים. משכתי בכתפיי, ומימי החוותה בראשה לעבר סופיה בניסיון לגרום לי להתחיל לדבר על הנושא.

"תפסיקו לדבר עליי ותביאו לי כבר את הריבה מהשולחן שמאחורייכן," התעצבנה סופיה כשנשאה את פניה מעל עיר הריבה שלה. גלגלתי את עיניי אבל העברתי לה את הצנצנות.

"הנה לך, ותקפידו לבנות גג לבניין העירייה הזה," הנהנתי לעבר התוספת החדשה בעיר.

"לא, קרוליין, בניין העירייה נמצא שם. כרגע אני עובדת על תחנת כיבוי האש," סיננה.

גבותיה של מימי נעלמו מעבר לקו השיער שלה. "טוב, זהו זה. אני מכריזה על התערבות," קראה והושיטה את ידה כדי לפרק את עיר הצנצנות.

"אם את נוגעת בריבה אני חונקת אותך," הזהירה סופיה בשפתיים קפוצות.

"גבירותיי, בואו לא נתחיל עם אלימות בשעה כל כך מוקדמת, טוב? עדיין לא הספקתי לשתות קפה," אמרתי בדיוק כשהמלצר הביא את הקפה שלי. "טוב, לא חשוב – צאו לקרב שתיכן." צחקתי ונשענתי לאחור.

סופיה חרצה לשון לעומת מימי, שחיוך זעיר נמתח על פניה הקטנות. מימי הייתה הבוקר מתוקה כתמיד, לבושה בחציאת מיני משובצת, בגרביים שהגיעו עד לכרכיים ובסוודר גולף. תנו לה קוקיות ותרמיל גב, והיא תיראה כמו תלמידת תיכון פיליפינית – מה שאין לי ספק שימצא חן מאוד בעיני הארוס שלה ריאן.

כן, כן, מימי וריאן מאורסים. כמו סצנה מקומדיה רומנטית עם טוויסט, מימי וסופיה פגשו את האבירים בלי־הסוס־הלכן שלהן באותו הלילה. החברים הכי טובים של סיימון שלי, ריאן וניל, התאהבו עד מעל לראש בגברות שלי. אם כי קדמו לזה כמה תככים. אז בגלל ג'יליאן ובנג'מין, ועכשיו גם מימי וריאן, קדחת החתונות הכתה בבועה הקטנה שלי בסן־פרנסיסקו.

אבל חלק מהבועה הזו היה מנותץ. או ליתר דיוק, פרוד. בעוד סופיה ומימי מתנצחות, שמתי לב שוב שסופיה נראית עייפה מאוד. היא לא ישנה היטב – לא שאני יכולה להאשים אותה. כשסיפרה לנו לראשונה שניל בגד בה, לא ידענו מה לעשות. הדחף הראשוני שלנו היה להעלות באש את המכונית שלו, אבל סיימון, בתבונתו, שכנע אותנו להימנע מזה. זה לא נעים במיוחד להתנהל בחיים כשאישום בהצתה מרחף מעל ראשך לשארית חיך. לרגע קצרצר ומטורף שקלנו לפרוץ לאולפן שלו במהלך שידור ולספר לצופיו שהם צורכים את חדשות הספורט שלהם משמוק בוגדני, אבל שוב, עצות חכמות מנעו את המעשה.

אז מימי ואני פשוט תמכנו בחברתנו השבורה. זה התחיל בשיחת טלפון שקיבלתי מסופיה בשעת לילה מאוחרת, אחרי חצות. היא לא הפסיקה לקלל – קללות שהיו ממלאות מלחים ברחבי תבל גאוה עצומה. מדי כמה משפטים הצלחתי להבחין באמירות, כמו "בוגד מנוול", ו"איך הזבל הזה העז" או "אני אתלוש לו את האשכים". בזמן שהיא צעדה לעבר הדירה שלי ועלתה במדרגות, הקללות נרגעו מעט, והדמעות החלו לזלוג בשטף. היא לא רצתה את כוס התה שהצעתי לה, אבל לגמה בשמחה מבקבוק ויסקי וסיפרה לי מה קרה. כשמימי הגיעה, הכול כבר היה גלוי וברור.

נִיל יֵצֵא לָאֲרוּחַת עָרֵב עִם חֲבֵרָה לִשְׁעֵבֶר; אֲרוּחַת הָעָרֵב הִפְכָּה לַמִּשְׁקָה שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲרוּחָה; הַמִּשְׁקָאוֹת הִפְכוּ לַנִּשְׁיָקוֹת. אוֹ לַנִּשְׁיָקָה אַחַת – תִּלּוּי מִי מִסְפָּר אֶת הַסִּיפּוֹר. כֵּךְ אוֹ כֵּךְ, זֶה מָה שֶׁגֵּרַם לָהּ לְהוֹרִיד אֶת מִפְתָּחוֹת הַמַּכּוֹנִית שֶׁלּוֹ בִּאֶסְלָה.

הֵייוֹנוּ הַמוֹמוֹת. הֵם נִרְאוּ כֹל כֵּךְ מֵאוֹשְׁרִים; מֵתֵאִיִּמִּים זֶה לָזֶה לַגִּמְרִי וּמִשְׁוֹעִים בַּצּוֹרֶה הַכִּי טוֹבָה שִׁישׁ. נִיל הִיָּה שֹׁדֵרֵן סְפוֹרֵט מִקּוֹמִי שֶׁל אֶן-בִּי-סִי, נָאָה בִּיּוֹתֵר, מֵתוֹק וְחִמּוֹד, וּבִאֻפֵּן כִּלְלִי בַּחוּר נִהְדָּר. וְגַם בּוֹגֵד – אֲבָל אֶת זֶה אִישׁ לֹא צָפָה.

הִיא מִיד נִפְרֶדָה מִמֶּנּוּ בְּזַעַם. הִיא סִירְבָה לִפְגּוֹשׁ אוֹתוֹ, סִירְבָה לַעֲנוֹת לְטִלְפוֹנִים שֶׁלּוֹ וּסִירְבָה לְכָל נִיסִיוֹן מִצַּד סִימּוֹן אוֹ רִיאֵן לְגִשֵּׁר בֵּינֵיהֶם. הִיא רִתְחָה מִכַּעַס, וְאֵז נִהִיטָה נּוֹרָא עֲצוּבָה, וְעִכְשָׁיו הִיא...

טוֹב, חֲלָפּוֹ מֵאֵז שִׁבּוּעוֹת, וְהִיא יוֹשֶׁבֶת בְּדִינֵיר בִּפְיֵג'מָה, כִּשְׁהִשְׁעֵר הָאֲדֻמוֹנִי הַמִּרְהִיב שֶׁלָּהּ שְׁמוּט סָבִיב פְּנִיָּה הַנְּפוּחוֹת, בְּלִי אִיפּוֹר וְעַם שִׁבְעָה קִילוֹ נּוֹסְפִים, וּבּוֹנָה עִיר מְרִיבָה. הִיא הִיטָה יֵלֶדֶת פֶּלֶא מוּזִיקָלִית, שֶׁנִּיגְנָה בְּצִלּוֹ בַּתְּזֻמּוֹרֶת הַסִּימְפוֹנִית שֶׁל סָן פְּרַנְסִיסקוֹ. אַחַת הַנָּשִׁים הַכִּי יְפוֹת וְהַכִּי מוֹצִלְחוֹת בַּעִיר הִיטָה עֶסוּקָה עִכְשָׁיו בַּהוֹרֶדֶת שֶׁלֵּג עַל עִיר מִצְנַצְנוֹת רִיבָה. אֱלֹהִים, לֹא – לֹא עִם קִשְׁקִשִּׁים, אֲלֹא מֵתוֹךְ שְׁקִיּוֹת סוֹכֵר.

"סוֹפִיָּה, תִּפְסִיקִי, תִּפְסִיקִי – תִּפְסִיקִי!" צַעֲקָתִי, תִּפְסִיתִי אֶת יֵדָה וּפִיזֶרְתִּי שֶׁלֵּג סוֹכֵר לְכָל עֵבֶר. "מִסְפִּיק כֹּבֵר. דִּי כֹבֵר לִכְעוֹס, דִּי כֹבֵר לְהִסְתַּתֵּר. זֶה מִגּוּחֵךְ!"

"כֵּן!" הִצְטַרְפָּה אֵלַי מִימִי.

"בְּרִצִּינּוֹת, זֶה נִמְשָׁךְ יוֹתֵר מִדֵּי זֶמֶן. אֲנִי לֹא רוֹצָה לְהִשְׁמַע כְּמוֹ גִּנָּנָה, אֲבָל אֱלֹהִים יִשְׁמֹר, גִּבְרָתִי, הִגִּיעַ הַזֶּמֶן שֶׁתַּחֲפִּי אֶת הַשִּׁיעָר!"

"כֵּן!" הוֹסִיפָה מִימִי.

"אֶת סִקְסִית בִּטְרֹוֹף, וְאֶת מוֹפְלָאָה בִּטְרֹוֹף וְאֶת חֲתִיכַת מִצִּיאָה. וְאִם נִיל הִדְפּוֹק הַפְסִיד אוֹתָךְ, אֵז לְמִי אֲכַפֵּת מִמֶּנּוּ, כִּי אֶת מִדְּהִימָה בִּטְרֹוֹף," סִימַמְתִּי.

"פֶּאָק, כֵּן!" הִיטָה תְּרוֹמָתָהּ שֶׁל מִימִי.

הַשּׁוֹלְחָן דָּמָם. סוֹפִיָּה שִׁיחָקָה בִּאֲצִבְעוֹתֶיהָ בְּשִׁקֵּית הַסּוֹכֵר הָאֲחֵרוֹנָה

שנותרה, ואז הפסיקה והביטה בתשומת לב באצבעות. הציפורניים והעור סביבן היו כסוסים עד לבסיס. היא נאנחה ואז נשאה אלינו את מבטה, כששתי דמעות גדולות זולגות על לחייה.

"אני שונאת אותו," לחשה ונשמה ברעד. "ומתגעגעת אליו."

"אנחנו יודעות," אמרה מימי ולקחה את היד של סופיה בידה. רכנתי לעברה והגשתי לסופיה את המפית שלי, והיא ניגבה בה את עיניה. היא השפילה את מבטה אל הסוטרט שלה המקומט והמוכתם.

"אני די מצחינה," אמרה בחיוך מריר.

"אנחנו יודעות, מתוקה," חזרה ואמרה מימי, מה שהעלה חיוך על שפתייה של סופיה בפעם הראשונה זה זמן רב.

שמץ של ורדרדות התגנב ללחייה. היא שלפה מתיקה גומייה לשיער וקלעה את שערה הפרוע לצמה הרחק מהפנים. היא נשאה את מבטה בדיוק כשהמלצר הביא לנו את האוכל, ועיניה נפערו לרווחה כשהבינה איזו כמות של אוכל הזמינה. ברגע שהמלצר התרחק, היא פרשה את המפית והניחה אותה על ברכיה.

"טוב, מספיק לבכות. אני הזמנתי את זה, ולכן אוכל את זה. אבל החל מהיום אחר הצהריים אני מפסיקה לבכות ומפסיקה לזלול כמו איזה ילד בן שלוש עשרה."

"בנים בגיל הזה מוכרחים לאכול ככה. הם חייבים לאגור כוחות בשביל הרבה זקפות ביום," אמרה מימי בענייניות, בעודה מפרידה בין סוגי התותים השונים בצלחת ומסדרת אותם בשורות ישרות כמו פגזי תותח. סופיה ואני נעצנו בה את עינינו, והיא המשיכה להסביר את ההשפעה המכרעת של זקפות על חיי החברה של תלמידי חטיבת הביניים. כפי שסיפר לה ארוסה, שהוא, מתברר, מומחה בנושא.

"ריאן באמת סיפר לך את זה?" שאלתי בעודי לוגמת מהשייק שלי.

"לגמרי, הוא אמר שכשהוא היה בגיל הזה, הוא לא היה יכול בשום אופן להוציא את הידיים מהמכנסים," המשיכה ללהג, בלי לשים

לב לעובדה שיושבי השולחן שמאחורינו הקדישו לה כעת את מרב תשומת הלב.

"את וריאן כנראה חולקים לא מעט," אמרה סופיה, כשהיא מטלטלת את ראשה באי-אמון, בעוד מימי מדגימה את ה"טכניקה" המדויקת ששימשה את ריאן בגיל העשרה.

"טוב, טוב, די עם זה!" מחיתי ונופפתי בידיים. "מספיק. עכשיו אני לא אוכל להביט לו בעיניים בפעם הבאה שניפגש; בלי סיפורי אוננות בבקשה. בואו נשנה נושא. מה חדש אצלכן?"

החלק הרכילותי של ארוחת הבוקר נפתח רשמית. "טוב, אני אתחיל. גיליתי ש'ארמון האומנויות' פנוי; נראה שנוכל לערוך שם את קבלת הפנים!" זימרה מימי.

"ג'יליאן ביקשה ממני לעמוד בראש הצוות שמשתתף במכרז על העיצוב מחדש של מלון 'קלרמונט' בסוסליטו," אמרתי.

"את שלושת השבועות האחרונים ביליתי עטופה בעננה שחורה, ולכן אין לי שום חדשות. אבל ידעתן שהשיער שלי עכשיו ארוך כל כך, שכשאני נשענת לאחור אני יכולה לשבת עליו?" נידבה סופיה. המשכנו ללעוס.

"אחת הלקוחות שלי שאלה אם אני מוכנה לסדר את אוסף הפורנו שלה," אמרה מימי.

"יכול להיות שלפני כמה ימים, בשלוש לפנות בוקר, הזמנתי אוסף פורנו," הודיעה סופיה לפנים הסווטשרט שלה.

"סיימון הגיע מוקדם יותר הביתה, אתמול בלילה, והפתיע אותי. אז היה לי פורנו חי משלי."

"הוא חזר הביתה מוקדם? וואו, זה מרשים. בזמן האחרון נדמה שהוא נוסע יותר מתמיד," העירה מימי, בעודה אוכלת את פגזי התותח אחד מכל שורה. אוכמנייה אחת ואחריה דומדמנית אחת.

"כן, הוא היה עסוק יותר מתמיד. מה אומר? החבר שלי הוא יקיר עולם הצילום." חייכתי והסמקתי כשנזכרתי כמה סקסי הוא נראה בעבודה.

"אין לי מושג איך אתם מחזיקים מעמד כל כך הרבה זמן בנפרד.

הייתי מתה אם לא הייתי רואה את ריאן כל יום – פשוט מתה! הכריזה מימי. אוכמנייה. דומדמנית. "אני לא יודעת איך את לא מתה מגעגועים אליו!"

"ברור שאני מתגעגעת אליו – יש שבועות שזה קשה במיוחד. אבל זה מי שהוא, זה מי שתמיד היה, ואנחנו גורמים לזה להצליח. ולמען האמת, לפעמים זה אפילו די נפלא: יש לי זמן משלי, לו יש זמן משלו, וכשהוא חוזר הביתה, זה הזמן שלנו יחד." העברתי את אצבעי במהירות בקצפת של סופיה, וחמקתי רק בקושי משיני המזלג שלה. "בכל מקרה, אני אוהבת את העובדה שאנחנו לא זוג שישן ביחד כל לילה. תודו, לא מתחשק לכן לפעמים לישון לבד?"

מימי החלה מיד לטלטל את ראשה, ואילו סופיה פשוט נמנעה מלהביט לי בעיניים.

"טוב, שוב משנים נושא. בואו נדבר על החתונה. חתונת המאה – התחלתי, וכשראיתי את מבטה של מימי, מיהרתי לסגת. "לפחות עד שמימי תיקח לידיה את השרביט. ועד אז ג'יליאן הולכת על התואר! וחכו עד שתראו את הטוקסידו של בנג'מין. אלוהים אדירים, הבחור הזה נראה מדהימים בחליפה."

אזכור שמו של בנג'מין גרם לכולן להתעשת, אפילו לסופיה. קטגוריית הגברים המבוגרים הסקסיים נוצרה במיוחד בשבילי, וכולנו נאנחנו בריזמנית.

"בכל אופן, אנחנו חייבות להתחיל לחשוב על דייטים בשבילך, גברתי הצעירה. את מי חשבת להביא איתך לחתונה?" שאלתי והבטתי בסופיה. היא החווירה.

"אה, שיט, אפילו לא חשבתי על זה! ניל יבוא לחתונה, לא?" שאלה בהבעת חרדה. היא השפילה את עיניה ובחנה את עצמה, ואז חזרה והביטה בנו. "אוף, אני לא יכולה להרשות לעצמי שהוא יראה אותי ככה! מה הוא יחשוב? הוא יחשוב שאני מעבירה את ימיי בכבי בגללו!"

מימי ניסתה לומר משהו, אבל הנחתי יד על זרועה ונדתי בראשי לשלילה, וסופיה המשיכה לדבר.

"ומה אם הוא יביא מישהי? שיט, הוא בטוח יביא מישהי, לא? נכון? זהו זה – הדפוק הזה; הוא רוצה להרשים אותי? הוא רוצה לנצח אותי? ממש לא, לא אם זה תלוי בי. שדרן ספורט בנזונה מטופש שנראה כמו ילד מגודל."

סופיה ניהלה את כל המונולוג שלה, בעודה חופנת את ארנקה ועושה את דרכה לעבר חדר השירותים.

ברגע שנעלמה, מיהרתי לקחת את מה שנשאר מהוופל המטוגן וחילקתי אותו בין הצלחת שלי לזו של מימי. השקנו מזלגות ולמשך כמה דקות שקענו באכילה.

"את חושבת שהוא יבוא עם מישהי?" שאלתי.

"אני בטוחה שכן. שאלתי את ריאן, אבל הוא מסתתר מאחורי קוד של בחורים, אחים לפני נשים או משהו מגוחך כזה."

"ככה זה גם אצל סיימון. אני תוהה אם הם..." הפסקתי, כי סופיה יצאה מהשירותים.

הסווטשרט היה קשור עכשיו סביב מותניה, והיא לבשה גופייה צמודה. השיער שלה היה קלוע, ותלתליה שנמתחו לאחור חשפו פנים נקיות ובוהקות. תוספת קטנה של ליפ-גלוס וסומק. הבחורה חזרה להיות מהממת. יופי כזה אי אפשר להסתיר לאורך זמן. אבל מה שגרם לכל גבר, וליותר מאישה אחת, לא להסיר ממנה את העיניים היה השדיים הענקיים שלה. שהובלטו עוד יותר על ידי קרע מכון היטב בגופייה, שהדגיש את הפוטנציאל המלא של כל אחד מהם בנפרד.

"אתן מאמינות שהתוספת הקטנה במשקל ממש הטרידה אותי? תראו איזה מהממים הציצים שלי!" הכריזה כשחזרה לשולחן. "בואו נלך לפארק ונתפוס בחורים חתיכים. בואו נראה לכמה מהם הצמד הזה יגרום להיעצר באמצע ריצה," אמרה, שלפה מהארנק ערמה של מזמנים והשליכה אותם על השולחן.

לא יכולתי שלא לפרוץ בצחוק כשסופיה גררה את מימי נגד רצונה הרחק מהצלחת. סופיה חזרה לזירה, ובדרך החוצה מהדיינר הספיקה לערער לחלוטין שני מנקי שולחנות.

ביליתי איתן בפארק רק עד שווידאתי שסופיה אכן קמה לתחייה. פקפקתי בכך שהיא באמת התגברה על ניל, אבל לפעמים חייבים להעמיד פנים שמרגישים טוב, כדי להרגיש טוב באמת. בגלל זה בגדי ספורט חדשים גורמים לנו להרגיש כאילו אנחנו רוצים להתאמן.

אני עדיין מחכה ליום שהמשפט הזה יתגלה כאמיתי... הצלחתי להתחמק מבילוי אחר הצהריים איתן בתירוץ שיש לי במיטה וולבנגר אחד, כך שלא נדרשו הסברים נוספים. אחרי שירדתי מהקרונית ברחוב שלי, חשבתי על מה שמימי אמרה קודם, על כך שהיא חייבת לראות את ריאן כל יום. אין להם בעיה לעשות את זה; שניהם עובדים בעיר ונוסעים בענייני עסקים רק לעתים רחוקות. מימי היא מארגנת מקצועית, שעוזרת למשפחות לנקות ולסדר את החיים, וריאן עומד בראש ארגון שלא למטרות רווח, שמספק מחשבים לבתי ספר בשכונות מעוטות יכולת.

האם הייתי רוצה לראות את סיימון כל יום? ברור שכן – הקוביות שיש לו בבטן לכוון שוות את זה. אבל יותר מזה, אנחנו פשוט... מוצלחים ביחד. יש במערכת היחסים שלנו איזו קלות שמעולם לא הייתה לי עם אף אחד אחר. אולי זה משום שלפני הכול היינו חברים. ולמרות שיש לנו לא מעט רגעים לא ברורים, כמו לכל זוג, אנחנו רבים רק לעתים נדירות. אולי זה מפני שאנחנו מבלים יחד פחות מזוגות רגילים.

כשעליתי במדרגות טלטלתי את ראשי. לא משנה למה זה מצליח לנו, זה פשוט ככה. וכל עוד סיימון יצליח מבחינה מקצועית, נמשיך לנהל את מערכת היחסים שלנו מרחוק. אני אוהבת את הרומן הלא שגרתי הזה, במיוחד משום שהתחלת הרומן שלנו הייתה כל כך לא שגרתי.

אחרי הסטון החד-פעמי עם ההוא-שאיין-להזכיר-את-שמו (כלומר: קורי ויינשטיין), שהפחיד את האורגזמה שלי וגרם לה להסתתר ולהיעלם מעל פני כדור הארץ, הייתי בתקופת קיפאון דייטים. או פשוט הסתלקה לה בלי לומר שלום, בלי מילות פְּרָדה נרגשות. פשוט נעלמה. ניסיתי למצוא אותה בעזרת מכרים ותיקים שכבר עזרו לי

בעבר, אבל זה לא עבד. וברור שניסיתי ליצור איתה קשר באמצעות השילוש הקדוש של מאהביו הדמיוניים (לטו, דיימון וקלוני הקדוש), אבל אפילו כשניסיתי לעורר אותה בעבודת יד, או לא הופיעה. בסופו של דבר, סיימון ואני הצלחנו לזמן אותה בחזרה בתוך עננת קמח שנשפכה על רצפת המטבח שלי, עם צימוקים ודבש מסביב.

ואם כבר מדברים על הלא שגרתי, סיימון מעולם לא יצא עם אישה במובן המקובל. כשפגשתי אותו הוא היה מלך סצנת היזיונות, והיה לו ממש הרמון. כשסיימון ואני רק התיידדנו, בראשית הדרך, הוא סיפר לי שכל הנשים שאי-פעם יצא איתן רצו ממנו רק דבר אחד: בית קטן עם גדר עץ לבנה. שכנעתי אותו שלא כל הנשים רוצות להקים בית, ובטח לא האישה הזאת. אמרתי לו, "האישה הנכונה בשבילך לא תרצה לשנות שום דבר בחיך. היא לא תרצה לחולל אצלך מהפכות, היא פשוט תקפוץ על הספינה שלך ותפליג איתך."

פעם יצאתי עם מישהו שרצה שאני אקים איתו בית קטן בפרוורים, גברת בורגנית קטנה משלו, או במקרה הזה, גברת ג'יימס בראון. עורך דין, לא האב הגדול של מוזיקת הנשמה, שיהיה ברור. בית קטן עם גדר עץ לבנה? לא, תודה. אני אוהבת את החיים שלי, אני אוהבת את החיים שלנו – הם די נהדרים.

אורח החיים שלנו הוא דוגמה מושלמת. כשהכנסתי את המפתח לדלת, הבטתי בחדר המדרגות לעבר דלת הדירה שלו. כשהוא בבית, אנחנו מבלים רוב הזמן בדירה שלי, אבל אני אוהבת את זה שלכל אחד מאיתנו יש דירה משלו. במשך מרבית חיי הבוגרים חייתי עם שותפים לדירה, ולמרות שטכנית הדירה הזאת הייתה מסובלתת מג'יליאן (בשום אופן לא יכולתי להרשות לעצמי את הדירה המהממת הזאת בלי שכר הדירה המוגן שלה), היא הייתה לגמרי המקום שלי.

מקום שחלקתי עם חתול מיוחד מאוד. נכנסתי הביתה וחיפשתי במבטי את קלייב, אבל לא ראיתי אותו. היה נדמה לי שאני יודעת איפה הוא. חלצתי נעליים, צעדתי בזהירות ובשקט לעבר חדר השינה והצצתי פנימה.

בפינה שבדרך כלל השארתי לקלייב במיטה שכב, מצונף, סיימון,

שעדיין ישן אחרי המסע הארוך שלו הביתה. מאחורי ברכיו, מכורבל ככדור, פקח קלייב עין אחת וציין לעצמו שחזרתי הביתה. הוא הניע קלות אוזן אחת והתמתח, כשהוא נצמד עוד יותר למקום האהוב עליו כל כך.

לחשתי, "היי, קלייב, מה שלום המתוק שלי..." הוא קטע אותי במיאו חלוש אבל תמציתי מאוד, והביט בי במבט מסוים מאוד, שהודיע לי שהבנים זקוקים לשינה, ושאני מתבקשת להניח להם לנפשם. צחקקתי לעצמי כשסיימון השמיע נחירה קולנית. יצאתי מהחדר. קלייב נותר מאחורי הברכיים של סיימון. הברכיים של סיימון... איזה שם נהדר ללהקה.

בזמן שהבנים ישנו, עשיתי כביסה, עבדתי על כמה שרטוטים לפרויקט המלון החדש שלי ואפיתי. האפייה עזרה לי להתרכז ולפתור בעיות, בעיקר כשעבדתי על משהו חדש. כעבור שתי כיכרות של לחם זוקיני, כשישבתי על הדלפק באי שבמטבח והחזקתי בפה עיפרון צבעוני, שמעתי קול דשדוש.

סיימון נכנס למטבח כשהוא מרחרח בקול. עצרתי את נשימתי, וכמעט שאפתי לתוכי את העיפרון כשראיתי את מכנסי הפיג'מה הרפויים שלו, את השיער הפרוע ואת ההבעה הישנונית. ידעתי שאם אטמון את פניי בדיוק במרכז החזה שלו, יהיה לו ריח של פוך וגבר חם. הלב, כהרגלו, החסיר פעימה.

"זוקיני?" שאל בעודו מרחרח את האוויר ועיניו עדיין עצומות למחצה, אבל סורקות את המטבח בחיפוש אחר הלחם. לא רק העיניים שלו היו עצומות...

"זוקיני, אישרתי והנהנתי."

חיוך הלך והתפשט על פניו; שום דבר לא משמח אותו יותר מלחם ביתי. טוב, כמעט שום דבר.

"רוצה קצת?" שאלתי.

הוא התקרב אליי ואל הלחם שהיה מונח מאחוריי, ועל פניו הבעה נחושה. "את צוחקת, נכון?" שאל ופישק את רגליי כדי שיוכל לעמוד ביניהן. "אני תמיד רוצה קצת."

"אנחנו עדיין מדברים על לחם זוקיני?" שאלתי, בעוד ידי אוחזות במותניי. הוא דחף אותי פתאום לעבר שולי הדלפק והטביע נשיקה רטובה מתחת לאוזני.

"אני רעב, כן," לחש בקול שמיד ציווה על ירכי להיפרד. "ולחם הזוקיני יכול לחכות."
גנחתי. כלומר, ברור שגנחתי.

כל מה שלבשתי מתחת לסינר נעלם בתוך שישים שניות, והסינר עצמו הונף מעלה וסולק גם הוא. הוא כרע על ברכיו, משך את ירכי עד לשולי הדלפק והניף את רגליי על כתפיו.
"אלוהים, סיימון, מה עורר את זה... – או!"

דעתי הוסחה לגמרי כשהפה שלו נצמד אלי, והלשון הנחושה שלו יצאה למסע חיפושים. בליקוק הראשון הייתי כל כך קרובה. בליקוק השני כבר הייתי קרובה לאבד את שפיותי.
בשליש... יש משהו מוזר באו שלי. ברגע שאני מקבלת את מה שאני רוצה, היא מגיעה ברצון רב. אהממ.

"הו, אלוהים, אתה... זה... כל כך... וואו...מממ," גנחתי. הוא נע, אני נעתי. הוא הלם, אני התכווצתי. הוא צלל פנימה, אני... הו, לכל הרוחות, היטלטלתי.

"את מגיבה מהר, נכון?" מלמל כשהוא מרים את ראשו ומלקק את שפתיו בזדוניות. השחלתי את ידי בשערו ודחפתי אותו בחזרה למטה, לא בעדינות.

"אם תפסיק עכשיו, אני ארצח אותך עם הטיימר-מטבח הזה," הצלחתי לומר כשאני תופסת את החפץ היחיד שהיה בקרבת מקום. חפץ שנשמט מידי ברגע שהוא חזר אליי, והנשימה שלי הפכה מהירה ולא ניתנת לשליטה. נעצתי את עקבי בגבו, ובלי בושע עיגלתי את ירכי כדי לקרב אותו למקום שבו נזקקתי שיהיה. הוא העניק ליקוק ארוך לכל אחד מפנים ירכי, הניח את ידי מתחת למותניי, החזיק אותי כמיטב יכולתו ופער אותי כדי שיוכל לחדור עמוק עוד יותר.
"כאילו שאני מסוגל להפסיק... את לא יודעת שכשאני לא כאן, אני חולם על זה?" שאל והתחכך בי באפו, בדיוק במקום שנזקקתי לפיו.

"אתה... חולם על... זה?" שאלתי והקשתי את גבי. הייתי כל כך קרובה, כל כך כל כך קרובה.

"פאק, ברור, את צוחקת עליי?" הוא יישר את לשונו וליקק את כולי, כשהוא טובל את הלשון בתוכי וממשיך משם מעלה, סוגר את פיו ומעסה אותי בתנועות שפתיים מעוגלות. הוא הניח לי כשהוא פולט אנחה משלו. הוא הושיט מטה את ידו וחדר באצבעותיו לתוכי. "אני חושב על זה, ועל הקולות שאת משמיעה כשאת גומרת, על הטעם שלך... המממ... קרוליין המתוקה, את משגעת אותי."

המילים שלו סחררו את מחשבותיי. נשענתי על המרפקים, העור שלי בער, מבטי המעורפל היה נעוץ בגבר המרהיב הזה, הגבר המדהים ביופיו הזה, שהפה שלו היה צמוד אליי. רכבתי על היד שלו, וירכיי עלו וירדו בעוד לשונו ושפתיו גומעות אותי. עיניו בערו אל תוך עיניי, ואני השתנקתי כשהאורגזמה הכתה בי כמו רכבת משא. צנחתי לאחור על הדלפק, רועדת כולי.

הוא קם והמשיך ללטף ביד אחת את עורי המצטמרר, ובידו השנייה פשט מעליו את מכנסי הפיג'מה. הוא העביר את כף ידו מעלה ומטה על האיבר שלו, ואז חדר אל תוכי, אבל רק מעט. ראשו נשמט לאחור, והוא חיבק בזרועותיו את מותניי והשתמש במשקל גופי לתמיכה כשהוא שוקע לתוכי... לאט-לאט.

הוא עמד ללא תנועה.

לא יכולתי להפסיק לזוז.

פשוט לא יכולתי. זה היה יותר מדי; הוא היה יותר מדי. לעולם לא אתרגל לתחושה הזאת, כשהוא בתוכי, מותח אותי וממלא אותי, ופשוט נמצא שם בשלמות כזו. היטלטלתי, פרכסתי, הקשתי את גבי והרפיתי. והוא נשאר ללא תזוזה. השרירים בזרועותיו נמתחו, הצוואר שלו נמתח ובית החזה שלו כוסה זיעה בזהקת מרוב מאמץ לא לנוע. הוא נראה כמו יצירת אומנות זימתית.

ואז הוא הרים את ראשו ופקח את עיניו. הוא היה ממוקד מטרה, אפל ונחוש לגמרי.

סיימון עמד לזיין.

הוא יצא ממני כמעט לגמרי ואז הלם פנימה. בכוח. ובנחישות.
ואני יצאתי מעורי.

הוא רכב עליי, רכב על גופי ועל האיבר שלי, וכשרכן מעליי במלוא הכובד ומלמל באוזני את המילים הכי מלוכלכות שאפשר לדמיין, גמרתי שוב. בדיוק ברגע שהוא גמר. עמוק וחזק וכל כך בנחישות. חיבקתי אותו בזרועותיי כדי שיישאר בתוכי ככל שרק יוכל. אפילו כשהרים אותי מעל הדלפק, נלחמתי לא לאבד אותו, כרכתי את רגליי בכוח סביב מותניו, והוא צחק. הוא שחרר את ידי ורגליי מעליו, הטיל אותי על כתפו וחבט בישבני.

אחר כך הוא אכל כיכר שלמה של לחם זוקיני, כשהמכנסיים שלו מופשלים עד הקרסוליים, והוא רכון לעבר הדלפק וראשו מונח על ישבני.

"תזכיר לי לעולם לא להפסיק לאפות בשבילך", אמרתי רבע שעה אחר כך, כשסוף-סוף הורשיתי ללבוש תחתונים ולהתחיל לנקות את המטבח.

"זה עלול לקרות אי-פעם?" סיימון נראה המום. בגלל המחשבה שאני עלולה להפסיק לאפות, או משום שזה עתה אכל כיכר שלמה של לחם זוקיני?

"לא נראה לי. ברור ששנינו מרוויחים מזה."

"בהחלט." הוא גיחך כשמזגתי לו עוד קפה והובלתי אותו אל הספה. "למה אני על הספה?"

"כי אני מנקה ואתה מפריע לי. חוץ מזה, רק עכשיו חזרת, אז תן לי קצת לכרכר סביבך."

"אבל בעיקר מפני שהפרעתי לך, נכון?"

"נכון." לקחתי מטאטא וטאטאתי כמה צימוקים. קלייב כבר הספיק להחביא כמה מהם; תיארתי לעצמי שיום אחד אמצא אותם במיטה במשך הלילה. הוא אהב להחביא אותם אחד אחד. אני כבר לא שואלת שאלות.

סיימון התרווח על הספה וצפה בי מטאטאה, כשהוא מעיר הערות

על כך שהתחת שלי קורץ לו במיוחד. הוא נשא את עיניו מעל שפת ספל הקפה ושאל, "הי, למה את משרטטת שרטוטים בשבת? את צריכה לעבוד היום?"

"סוג של. בערך."

"סוג של. בערך?"

"כן, עבודה גדולה שג'יליאן הנחיתה עליי. אנחנו מגישים הצעה בשבוע הבא, ואם אקבל את העבודה זה יהיה... כן, זה יהיה עניין גדול מאוד." היססתי, לא ממש רציתי לומר את זה בקול רם. זה יהיה עניין עצום.

"נהדר! איזה סוג של עבודה?"

"מלון בסוסליטו. ג'יליאן נתנה לי להוביל את הפרויקט בגלל החתונה וירח הדבש שלה. אז כן, זה שבוע חשוב בעבודה." גמרתי לטאטא והשלכתי את הצימוקים לפח. לקחתי את מחברת השרטוט שלי, נכנסתי לסלון והתיישבתי לידו, מניחה את רגליי על ברכיו.

"נשמע גדול. זה נפלא, בייב."

"חוץ מזה, אני די אנהל את העניינים כשהם יהיו בירח דבש. אני

אהיה מוצפת עבודה."

"את תסתדרי. אני גאה בך."

"חכה עד שאקבל את העבודה. בינתיים זאת רק הצעה. אבל תחזיק לי אצבעות, נכון?" צחקתי ונשענתי לאחור על הכריות, בעוד הוא מעסה את כפות רגליי.

"יש לי תחושה טובה בקשר לזה. אולי תהיה לנו סיבה לחגוג בשבוע הבא," אמר ושיחק בבהונותיי. "ואם כבר מדברים על חגיגות, מה דעתך לבוא איתי לריו בדצמבר הקרוב?"

לללאאאאאאאאאא?

אני חוזרת ואומרת, לללאאאאאאאאאא?

"אני מת על זה שאת מגמגמת," מלמל ורכן לעברי.

"אמרתי את זה בקול רם?"

"ברור."

"טוב. אז תענה לללאאאאאא שלי."

"אף אחד על פני כדור הארץ לא הוציא מפיו אי-פעם משפט כזה,"
צחק ושרטט באצבעותיו קו מאפי אל פי.

"ריו? בדצמבר?" מלמלתי.

"לחג המולד."

"לללאאאון?"

הוא צחק, ואני הסרתי את רגליי מעליו. "תסביר, בבקשה."
"אין מה להסביר. קיבלתי משימה בכרזיל – אני אעבוד בריו בחג
המולד. אני רוצה שהבחורה שלי תהיה איתי."

חג מולד בכרזיל. בריזה חמימה וחושנית נושבת מהאוקיאנוס.
שותים קפיריניה לאור עששיות צבעוניות. שמן קוקוס. ביקיני. סיימון.

חג מולד שני ברצף הרחק מהבית?

זיכרונות מחגי מולד בילדות צפו בראשי. היו לי דוד ודודה אהובים
במיוחד – כמו לכולם, נכון? למעשה, אלה היו דוד ודודה של אבי,
ליז ולו, שהפכו לאגדה במשפחה. לא היו להם ילדים, ואף פעם לא
ידעתי אם מתוך בחירה או לא; איש מעולם לא דיבר על זה. אבל הם
חיו כמו שאני תמיד חלמתי להיות.

בכל שנה הם נסעו לטיול, ואני מתכוונת לטיול רציני. הדוד לו
הרוויח יפה, השקיע בחוכמה, וכשיצא לגמלאות בגיל שישים וחמש,
הם יצאו לדרך. היה להם בית בסן דייגו, אבל הם השתמשו בו רק
כבסיס. היו להם חברים בכל העולם, והם בילו במקומות כמו מדריד,
אתונה, רומא, ליסבון, אמסטרדם, קראקס וסאו-פאולו. ריו דה ז'נרו.
הם יצאו לדרך מתי שהתחשק להם, ונסעו לאן שהרוח נשאה אותם.
רק מדי פעם הם הגיעו לחג המולד, ואני חיכיתי תמיד בהתרגשות כדי
לראות מאין יגיעו המתנות שלי בכל שנה. מאילו מקומות רחוקים
תהיה חותמת הדואר עליהן.

האם הם אהבו את המשפחה שלהם פחות רק משום שבחרו לטייל
בעולם בחג המולד? לא חשבתי כך מעולם, למרות שכמה מקרוביי
המסורתיים יותר חשבו שזה מוזר וגם קצת אנוכי שהם לא רוצים לשיר
מזמורי חג אצל סבתא שלי ולאכול עם כולם תרגול הודו.
אני חשבתי שזה רומנטי, מסעיר וגם קצת נפלא.

הם הלכו לעולמם לפני כמה שנים בהפרש של שלושה חודשים זה מזה. אחרי שמתו, עזרתי במיון החפצים שלהם ונתקלתי בדרכונים שלהם. הם היו מרופטים, משומשים ומלאים חותמות ממדינות ברחבי תבל, שעל קצתן לא שמעתי מעולם.

וכשנסעתי בשנה שעברה לזלצבורג כדי לחגוג את חג המולד לצד סיימון, לא הרגשתי אנוכית או משונה. חשבתי שזה רומנטי, מסעיר ויותר מקצת נפלא. הדבר הכי לא מסורתי, אבל אולי זאת מסורת של סיימון וקרוליין?

חישבתי בראשי אם העבודה הנוספת תאפשר לי לקחת חופשה. החגים הם תקופה עמוסה מאוד אצלנו, אבל בשבוע שבין חג המולד לראש השנה רגוע יחסית. ההזמנה הזאת נחתה עליי בלי התראה מראש, אבל זה לא בלתי אפשרי.

התחלתי להמהם את "הנערה מאיפנמה", ועל פניי ננסך חיוך רחב.

"וזאת תשובה חיובית?" שאל.

"וזאת תשובה חיובית ביותר, וולכנגר-יקר – חיובית ביותר! אני באה לריו!" צווחתי וכרכתי את רגליי סביב מותניו. כשראיתי את המבט הנלהב בפניו, הנחתי לו לשבת ונתתי לו נשיקה גדולה ורטובה. בשנה שעברה הזמנתי את עצמי להצטרף אליו, השנה הוא רצה שאהיה איתו. פאק, אני אוהבת את האיש הזה.

התנשקנו לרגע, ואז הוא חזר לצד הספה שלו והמשיך לעסות את רגליי, ואני חזרתי לשרטוטים שלי.

כעבור כמה דקות קיבלתי הודעת טקסט. נחרתי בבזו ואמרתי לסיימון, "הי, זה הגיע זה עתה ממטה החתונה. אתה צריך להתייצב מיד למדידות טוקסידו. ג'יליאן אומרת שאתה ובנג'מין אמורים ללכת יחד; היא מתחרפנת."

"אני יודע – שושבין וזה; אני חייב להיראות טוב." הוא גלגל את עיניו.

כשבנג'מין ביקש מסיימון לעמוד לצדו בחתונה, זה היה מושלם. מאחר שאני אחת השושבינות של ג'יליאן.

"אתה תיראה טוב, אף אחד לא מפקפק בכך." הוא דגדג את כף רגלי, וצחקתי. "מי שמדאיגה אותי זאת סופיה. הדיכאון שלה עבר סופית הבוקר, והיא מוכנה לרכוש את השמלה הכי סקסית שתוכל למצוא לאירוע הזה."

"מממ-הממ," ענה והתרכז בקימור כף הרגל שלי.
 "אני חושבת שהיא פשוט רוצה להיות בטוחה שהיא תיראה טוב, למקרה שניל יגיע, אתה מבין? כלומר, הוא מגיע, נכון? בטוח?"
 "מממ-הממ," ענה שוב, וקמטטים זעירים ביותר הופיעו במצחו.
 הרשיתי לו לעסות את רגליי דקה נוספת.
 "הוא מביא איתו מישהי לחתונה?" שאלתי בנימה הכי אגבית שאפשר.

"קרוליין," התרה.
 "מה? אם הוא מביא מישהי, כדאי שאני אדע מראש, אתה לא חושב? זה לא שאם תספר לי שהוא מביא מישהו, אתה מפר את הקוד הגברי שלכם, נכון?" שאלתי ותקעתי את הבוהן שלי בבטן שלו, מה ששחט ממנו חיוך.
 "כן, הוא מביא איתו מישהי," אמר ובחן את פניי בזהירות. התנשפתי בזהירות דומה.

"טוב, אתה רואה, זה לא היה כל כך נורא, נכון?" שאלתי ותחבתי את כף הרגל שלי בחזרה אל ידו. הוא המשיך ללוש. הנחתי לדקה נוספת לחלוף.
 "היא יפה?"

"אני לא מתכוון לעשות את זה," אמר, הרים את רגליי מחיקו ונעמד.

"מה? בסך הכול שאלתי אם היא יפה," התעקשתי כשהפנה אליי את מבטו.

"אמרתי לך, אנחנו לא יכולים לדבר על זה. את נהיית עצבנית ולא מסוגלת להיות הגיונית ואני..."

"אני עצבנית? ברור שאני עצבנית! לחברה הטובה שלי נשבר הלב, כי החבר הטוב שלך הוא אידיוט שבגר בה, ו..."

"זאת הפעם האחרונה שאני אומר את זה – הוא לא בגד בה!"
התעצבן.

"נשיקה זאת בגידה! ברור שזאת בגידה!" התעצבנתי בחזרה, קמתי ונעמדתי מולו.

"הוא נישק חברה לשעבר, פעם אחת – זה קרה פעם אחת, והוא סיפר לה. הוא לא היה חייב לספר לה! הוא היה יכול להסתיר את זה ממנה, אבל הוא סיפר לה!"

"אה, וזה אמור להקנות לו נקודות זכות? על זה שהוא סיפר לה שהוא בגד בה?" צעקתי.

כשאמרתי שסיימון ואני לא רבים, התכוונתי לזה. חוץ מאשר על הנושא הזה.

הסיפור כולו הוא כזה. כשהחברה לשעבר של ניל הגיעה העירה והארוחה שלהם הסתיימה בנשיקה, ניל סיפר על זה לסופיה, והיא עזבה מיד. מאז היא מסרבת לדבר איתו, מסרבת לפגוש אותו ומסרבת להיות איתו בקשר כלשהו. היא מחקה את כל המיילים והודעות הטקסט שלו. היא לא רוצה שהוא יסביר שום דבר, כי בעיניה אין מה להסביר.

הבעיה היא שכל הבחורים מסכימים שניל היה לא בסדר, אבל לדעתם זה לא מצדיק פְּרֵדָה. ברור שהבנות כולן מסכימות שנשיקה זאת בגידה; אין צורך בהחדרת זין כדי לקרוא לזה בגידה. לסופיה הייתה זכות מלאה לגמור את הסיפור עם ניל, ומכיוון שהוא הבוגד, אין לו זכות לבחור איך זה יתבצע. וזה מקור המריבות.

גם מימי וריאן רבו על אותו נושא; לכל אחד הייתה דעה בנושא. דעות שסיימון ואני סיכמנו שלא כדאי לחלוק, משום שבכל פעם שאנחנו משוחחים על זה, אנחנו רבים. למרות זאת, הנושא כל הזמן חזר ועלה.

מה נחשב בגידה? איפה עובר הגבול, שאם חוצים אותו, אין דרך חזרה? האם זה שונה אצל כל זוג, או שזה שחור ולבן?

"לא מגיעות לו נקודות זכות. לא לזה התכוונתי, ואת יודעת את זה..."

"זה לא משהו שקורה סתם ככה, סיימון. הוא בחר..."
"נשיקה! ובגלל זה הכול נגמר? מה עם סופיה? היא אפילו לא מוכנה לתת לו הזדמנות להסביר, היא..."
"אין מה להסביר, אתה לא מבין?" צעקתי והשלכתי את מחברת השרטוטים שלי לצד השני של החדר.
דממה.

"אני לא רוצה להמשיך לדבר על זה," מלמלתי והלכתי להרים את המחברת. הוא אחז בידי.
"בריוק בגלל זה לא רציתי שנדבר על זה. אין כאן נכון או לא נכון..." הוא הצמיד את אצבעותיו לפי כשהתחלתי להסביר שכן, למעשה יש... "זה לכל הפחות תחום אפור. אבל לא משנה מה זה, לא שווה שנריב על זה, נכון?"
נאנחתי והרשיתי לו להצמיד אותי אליו. טמנתי את פניי במרכז החזה שלו. ריח הפוך הרגיע אותי.
"נכון."

הוא החזיק אותי חזק.
"אני אוהב אותך," אמר אל ראשי.
"אוהבת אותך גם."
לפעמים קשה להיות חצי מ"אנחנו."

3

"זה מלון."

"זה ציפורני חתול."

"ציפורני חתול! זה הרבה יותר דלעת מאשר ציפורני חתול, אבל

זה לא משנה – כי זה מלון בכלל."

"אם את חושבת שזה מלון, כדאי שתלכי לבדיקת עיניים, כי ברור

שזה..."

"מימי, מה את חושבת? זה לגמרי מלון, נכון?"

"כן, מימי, תסתכלי ותגידי לי איך לכל הרוחות אפשר לחשוב

שזה מלון?"

"דג זהב," אמרה מימי.

"מה?" שאלתי והבטתי בג'יליאן.

כולנו עמדנו בסלון הכלות "נימן אנד מרקוס". רגע. תמחקו את

זה. אני עמדתי בסלון הכלות "נימן אנד מרקוס" בחזייה ובתחתונים,

בזמן שג'יליאן ומימי ישבו בכיסאות מרופדים ענקיים ולגמו

שמפניה.

"דג זהב, השמלה שלך היא בצבע של הקרקרים האלה עם צ'דר

בצורת דג זהב. ולמען האמת, זה די מתאים לגון העור שלך," אמרה

מימי, מזגה לעצמה כוס נוספת וחיסלה אותה בלגימה אחת. "עכשיו

תשתקו שתיכן. בחיי, נורא משעמם להקשיב לשתי מעצבות מתווכחות

על צבע השמלות של השושבינות."

ג'יליאן ואני הבטנו זו בזו במראה, ושתינו זקרנו גבות.
 "טוב, בסדר. זה דג זהב. עכשיו את מוכנה בבקשה למדוד את
 זה?" היא אמרה והושיטה לי את השמלה. לבשתי את השמלה, ובעודי
 מושכת את הרוכסן, שמעתי אותה ממלמלת, "מלון."
 הנחתי לזה.
 הסתובבתי אל המראה, הבטתי בעצמי ונאלצתי להודות. נראיתי
 כמו דג זהב.

חצאית תפוחה, פתח מחשוף מעוגל, כתפיות דקיקות, זרועות
 חשופות. זה יהיה לא רע עם שיזוף. יותר מלא רע. הסתחררתי מול
 המראה, ובאמצע הסיבוב נעצרתי כשראיתי את מימי מוזגת לעצמה
 עוד שמפניה.

"ג'יליאן, תעצרי אותה, היא מגזימה לגמרי," אמרתי. מימי כולה
 הייתה בערך בגודל של בקבוק שמפניה, ושתי כוסות הספיקו כדי
 להפיל אותה על הישבן הזעיר שלה.
 "לא כיף איתך, קרוליין," הזדעפה מימי, בעוד ג'יליאן חוטפת
 מידה את הכוס.

ג'יליאן התקרבה אל המראה בהבעת ניצחון ונעמדה מאחורי. "את
 נראית נפלא," מלמלה והחליקה את החצאית.
 "שוב תודה שביקשת ממני להיות שושבינה," עניתי והבטתי
 בעיניה.

שתינו חייכנו, ואז החיוך שלי התרחב כששמעתי את מימי מחקה
 קולות הקאה. "איכס, שתיכן כל כך מתוקות שבא לי להקיא."
 "טוב, הרגע הקסום חלף. תוריד את השמלה הזאת ובואי ניקח את
 מימי לאכול משהו," אמרה ג'יליאן.

מימי הריעה. יצאנו לכיסטרו האהוב בנורת' ביץ'.
 ברגע שהתמקמנו והתחלנו לכרסם מתאבנים כדי לפוגג את השפעת
 השמפניה על מימי, התחלנו לדבר על ירח הדבש.
 "רגע, רגע, מה פתאום צרפת? חשבתי שאתם נוסעים לאיטליה,"
 אמרתי ומרחתי חמאה על פרוסת לחם.
 "בנג'מין ואני דיברנו על זה, והבנו שחלפו שנים מאז שהיינו

בחופשה אמיתית ולא רק באיזה סופשבוע בחו"ל. אז אנחנו רוצים להאריך קצת את הטיול."

"וואו, זה הולך להיות חתיכת ירח דבש! איטליה וצרפת – נשמע מדהים," עניתי.

"ושווייץ. הוספנו גם את שווייץ," המשיכה ג'יליאן במבט רווי אשמה.

מימי נאנחה ברומנטיות והצמידה את הלחמנייה שלה לחזה. "זה נשמע שמימי... ירח דבש אירופי! אני כבר מתה להתחיל לתכנן את ירח הדבש שלי. ריאן אמר שאנחנו יכולים לנסוע לאן שאני רוצה, בתנאי שכל הזמן אני אלבש ביקיני מהממים כדי שהוא יוכל ליהנות. וגם להפשיט." היא צחקקה וגיהקה. השפעת השמפניה עוד לא התפוגגה. "רגע, רגע, רגע... אתם נוסעים גם לשווייץ?" שאלתי באי־אמון.

"יש לכם בתוכנית עוד מקומות שאני צריכה לדעת עליהם?"

"התכוונתי לדבר איתך על זה במשרד, אבל..."

"וואו, מה קורה פה?" שאלתי.

"למעשה, אין לנו תאריך חזרה," אמרה לגמרי באגביות. "אנחנו

רוצים לטייל בחופשיות, וזה נראה הזמן המתאים."

נשענתי לאחור בכיסאי וראשי הסתחרר. "כמה זמן את מתכוונת

להיעדר?"

"מספיק זמן. את תצטרכי מתמחה."

"חכי רגע, חכי רק רגע אחד. מתמחה? ברצינות, ג'יליאן, לכמה

זמן את מתכוונת לנסוע?" שאלתי וחשבתי על כל הפרויקטים ביומן שלנו, ומעל לכול על מלון קלרמונט. אם יהיה לנו מזל ונקבל את הפרויקט.

"בואי נדבר על זה במשרד, טוב? האוכל הגיע," אמרה והחוותה

לעבר המלצר שהביא את ארוחת הצהריים שלנו.

בעוד המלצר מניח את הצלחות על השולחן, עיניי פגשו את

עיניה של ג'יליאן. "נדבר על זה במשרד," חזרה. "יהיה בסדר, אני

מבטיחה."

הארוחה עברה בדממה, למעט השיהוקים של מימי.

*

הודעות טקסט מסימון לקרולין:

סימון:

הי, בייב, פנויה לארוחת צהריים

היום?

הלוואי. עמוסה.

סימון:

אני יכול לבוא לשם. עם הפטיש

שלי.

למרות חיבתי העמוקה לפטיש

שלך, יש לי כרגע ערמה של

עפרונות צבעוניים על הראש.

פשוטו כמשמעו.

סימון:

הממ. מה עם ארוחת ערב?

שלילי, גוסט ריידר. ברגע שאני

גומרת לעבוד היום, אני יוצאת

לכיוון סוסליטו.

סימון:

בגלל המלון? ורגע, נפנפת אותי

בשורה מתוך "אהבה בשחקים"?

בדיוק, הלילה יש לי הזדמנות

ראשונה לצאת לשם ולראות

את המקום בעצמי. וכן, לגמרי

אהבה בשחקים. אתה רוצה
לפגוש אותי שם? אפשר אחר
כך לאכול משהו חפוז...

סיימון:

אפשר בהחלט משהו חפוז...

בייב.

סיימון:

מצטער, טוב, שלחי לי את הכתובת
ואני אפגוש אותך שם בשבע בערך?

מעולה. לעזאזל, סיימון, עכשיו
כל מה שאני יכולה לחשוב עליו
זה משהו חפוז.

סיימון:

ו... חזרנו לעניינים. להתראות בשבע.

הקפתי את המבנה ובדקתי קווי ראייה בין חלקי המבנה ונקודות מבט,
שמתי לב איך אור אחר הצהריים המאוחר נופל על הבניין. ראיתי
חלונות במקומות שאין בהם חלונות וקירות במקומות שאפשר להוריד
אותם כדי ליהנות מהנוף הטבעי, את הגינות הקטנות שניתן לשקם כדי
להעניק תחושה ירוקה למעטפת המודרנית.

הרעיונות שהלכו והתגבשו בי מילאו אותי התרגשות.

צפירה של ריינג' רובר העירה אותי מהרהורי. הסתובבתי, ומעבר
לשביל ראיתי את סיימון עוצר בחזית המלון. מאחר שעדיין לא
סיימתי, סימנתי לו באצבעותיי שאני זקוקה לעוד דקה. הוא החנה את
המכונית וצעד לעברי.

"אז זה המקום, מה?" שאל וכרך את זרועותיו סביבי בעודי מביטה
במבנה.

"בריוק. מה אתה חושב?"

"אני חושב שהבחורה שלי הולכת להראות להם מה זה," ענה והניח את סנטרו על ראשי.

"זה מקום יפהפה, נכון?"

"מה? סוסליטו? כן, נראה לי."

"אתה צוחק? תראה איזה נוף!" הצבעתי לעבר המפרץ והעיר. מאחורי המכוניות שנסעו על פני הגשר, סן פרנסיסקו נצנצה באור הדמדומים. מגדל קויט. בניין טרנסאמריקה. נהדר.

הסתובבתי ב־180 מעלות וחזרתי להביט בסוסליטו. זאת לא הייתה סתם נקודת תצפית מדהימה על סן פרנסיסקו. הבתים הבהיקו על רקע ההר, פנסי הרחוב נדלקו בזה אחר זה, סירות מפרש עגנו לאורך המרינה, ואנשים צעדו על שפת המים בדרכם לארוחת ערב או לקניות או הביתה.

"המסעדה לא רחוקה מפה. בוא נלך ברגל," אמרתי ומשכתי אותו אל השביל הראשי.

הוא שילב את אצבעותיו בשלי, ובעודנו הולכים, דיברנו. על רעיונות העיצוב שלי, על החתונה המתקרבת, על הנסיעה הבאה שלו. הוא עמד לעזוב שוב בעוד יומיים, והפעם לדרום אפריקה. הוא עומד לשוט בסירת כרישים ולצלם ממנה את הכרישים הלבנים העצומים בעודם טורפים. הצטמררתי בכל פעם שחשבתי על זה.

צמרמורת.

"ג'יליאן אמרה לי היום שהם הוסיפו את צרפת ושווייץ לירח הדבש שלהם. הם כנראה ייעדו לא מעט זמן," אמרתי כשהתקרבו אל הרציף שבו הייתה המסעדה.

"באמת? כיף להם. אני יודע שבנג'מין תמיד רצה לטייל יותר."

"גם ג'יליאן, אבל היא הייתה עסוקה בהקמת עסק. קשה לעזוב עסק כזה – אלא אם כן יש לך את סופר קרולין שתנהל בשבילך את העניינים." צחקתי והפגנתי בהגזמה את שרירי, שסימון מחץ בהתפעלות. "אבל אני מודה, אני מופתעת שאין להם ממש תוכנית ברורה."

"הם כנראה רוצים סתם להסתובב בעולם."

"ברור, ברור. אלא שלהסתובב בלי תוכנית זה לא ממש מתאים לג'יליאן."

סיימון משך בכתפיו. "זה ירח הדבש שלהם. וזה לא שהם לא יכולים להרשות לעצמם."

"כן, אני מודעת לגמרי לנכסים העצומים של בנג'מין, עניתי, והתשובה זיכתה אותי בחבטה קלה בישבן. סיימון גילה סובלנות כלפי ההיקסמות שלי מבנג'מין, אבל דאג להזכיר לי שאני אמורה להתעניין בנכסים של מישו אחר. "אני פשוט... אני חושבת שאני קצת בלחץ. זה עומס לא קטן."

"דיברת על זה עם ג'יליאן?"

"לא מאז שדיברנו על פרויקט המלון. היא כל כך עסוקה עם החתונה וכל מה שמסביב. אני בקושי רואה אותה."

"אני בטוח שהיא יודעת מה היא עושה. היא לא הייתה עוזבת אם היא לא הייתה בטוחה שאת יכולה להתמודד עם זה, נכון?"

"זה מה שהיא אומרת, אמרתי לו, מוטרדת מהאחריות שתוטל עליי. "והיא באמת אמרה שהיא תביא מתמחה שתעזור לי, זה בטח יקל את המצב."

"טוב מאוד! הדברים מסתדרים," קרא והמהם את נעימת הנושא של "הג'פרסונים".

"כן, נשיאת חברת העיצוב מסתובבת לה באירופה למשך מי יודע כמה זמן, אבל אני מקבלת מתמחה בת עשרים שתעזור לי לשכפל מסמכים, כך שהכול יהיה בסדר," סיננתי והושטתי את ידי אל דלת המסעדה. יד חזקה הונחה על ידי ומנעה בעדי לפתוח את הדלת. "הי, זה יסתדר. אל תדאגי כל כך," אמר ודחף בעדינות את סנטרי כלפי מעלה באצבעו, כדי שענייני יביטו בעיניו. התסכול שלי, שהוצת במהירות כזו, כבה בבת אחת כשעניי הספיר האלה הפעילו את קסם הוודו שלהן.

"אתה צודק," נאנחת ונהנחתי לו לפתוח את הדלת. נכנסנו פנימה, כשיד אחת שלו מונחת במורד גבי.

"ברור שאני צודק," הקניט.

כשהתיישבנו, שלפתי את היומן שלי.

"טוב, אתה חוזר יומיים לפני החתונה, נכון? אני רוצה לוודא שיש לך זמן להתעשת לפני שהחגיגות מתחילות."

"לגמרי. אני חוזר בזמן כדי להתכונן לתפקידי כשושבין."

"די ברגע האחרון, לא?"

"אני לא יודע מה חשבתי לעצמי כשהסכמתי לצילומים האלה, אבל יהיה בסדר. אני יכול לישון במהלך טקס החתונה, נכון? הם לא צריכים אותי לזה," התברדח.

סובבתי את ידו ושרטטתי באצבעי את הקווים בפנים כף ידו. נשאתי אליו את עיניי ושמתי לב שמאחורי הריסים שלו הביט בי מבט קודר. "אתה יכול לישון במהלך הטקס, בייב. חוץ מזה, מולך תהיה שושבינה אחת שתחשוב עליך את המחשבות הכי מלוכלכות שיש."

"מלוכלכות, מה?"

"הו, לגמרי; אני לא בטוחה שאוכל לשלוט בעצמי. אתה? בטוקסידו? קטלני," גרגרתי והרמתי את ידו כדי להצמיד נשיקה זריזה לאצבעותיו.

כשהמלצר הגיע ושאל מה נשתה, קרצתי, שמטתי את ידו ואמרתי בלי קול, "אחר כך."

סיימון הביט ברשימת היינות, ואני הבטתי מבעד לחלון הגדול בסן פרנסיסקו. השמש שקעה סוף־סוף, ואורות העיר ריקדו על פני המים. חייכתי וחשבתי עד כמה אני בת־מזל, שאני יכולה לקרוא לעיר האהובה עליי ביותר בית.

4

ישבתי מול מקס קמדן. העיצובים שלי היו תלויים על לוחות ברחבי החדר, ואת הפרזנטציה הרשמית אחזתי בידי. בדיסק ובקלסר. ועם גיבוי בדיסק-און-קי שהיה מונח בתיק. ועוד אחד בתיק של ג'יליאן. ואחרי שבחצות רצתי לדירה של סופיה, היה עוד דיסק כזה מונח, ליתר ביטחון, בתיבת התכשיטים שלה.

היו לי ביטחונות בכל העיר, אבל האם מקס קמדן יחליט לבטוח בִּי?

העצבנות הולידה במוחי כל מיני משחקי מילים כאלה, שנועדו לרכך את ההתמודדות עם רגעים משני חיים.

במשך שעה שלמה צעדתי ברחבי החדר והצגתי את רעיונותי, המגובים בתמונות, בטבלאות וביותר גרפים מאשר בשיעור גיאומטריה בתיכון. ג'יליאן התערבה מדי פעם, אבל הניחה לי לנהל את ההצגה. ההצעה שלי לשיפוץ הכולל של הקלרמונט הייתה נקייה ופשוטה, עם ניחוח של מלונות הבוטיק שהיו נפוצים פעם לאורך החוף בקליפורניה.

המלונות של רשת "קמדן" אמנם ידועים בעיצוב המודרני שלהם, אבל מקס קמדן לא סתם בחר לוותר על שירותי צוות העיצוב הרגיל שלו. במודע או שלא, הוא חיפש משהו חדש. האם אצליח לכבוש אותו?

עיניו האפורות הביטו בי, נוצצות, בהבעה ממוקדת ומרוכזת. לאיש יש חזות מאיימת והוא מודע לזה לגמרי.

הוא קטע אותי רק פעמים ספורות במהלך המצגת כדי לשאול שאלות ברורות ומדויקות מאוד, ישר לעניין. והייתי מוכנה. התכוננתי כמיטב יכולתי בזמן הקצר שעמד לרשותי, ונדמה לי שדיברתי לעניין. עכשיו הכול תלוי בהצעות האחרות שיקבל, ובעד כמה הן יתאימו לחזון שלו.

הגיע הזמן לשלוף את הקלף המנצח.

הגשתי לו תמונה נוספת, תצלום של מאמר מה"סן פרנסיסקו כרוניקל" על העיירה סוסליטו. מאמר ישן, כמעט בן שמונים שנה, ומהתמונה היה אפשר לראות שהעיירה לא השתנתה כמעט. ציורית אבל תוססת, מיושנת אבל גאה. מקום שהיה יכול להתקיים שנים ארוכות בצלה של השכנה המפוארת בהרבה, סן פרנסיסקו. אבל לסוסליטו היה לב פועם משל עצמה; דנ"א משלה. היא הייתה משפחתית, במובן הכי מעודכן של המילה.

"כפי שאתה יכול לראות, מר קמרון, בזמן שעיירות אחרות באזור המפרץ צמחו והתרחבו, סוסליטו נשארה בשמחה בתוך הקונכייה שלה, מוקפת במפרץ שהופך אותה לקהילה כל כך מיוחדת. כדי שמלון חדש יצליח כאן, גם הוא צריך להיות יוצא דופן. המלון הקיים אינו כזה.

"המלון צריך למשוך לקוחות צעירים ולמבוגרים גם יחד, להפגין מודעות לסביבה, אבל לא יותר מדי, ירוק אבל לא גרנולה, בעיצוב ששואב ממקורותיה של העיירה אבל עם רמז לעתיד, " אמרתי ורק אז נשמתי. אלוהים אדירים, אני כל כך שונאת לדבר בהתלהבות.

"מלון מודרני לא משתלב כאן, מר קמרון. המבנה חייב להתמזג בנוף, אבל להותיר רושם עז כל כך, שאחרי חופשה כאן לא תרצה לנפוש בשום מקום אחר."

חזרתי והתיישבתי במקומי, וסגרתי את העט.

"וזה בדיוק מה שתקבל מ'ג'יליאן עיצובים', " סיימתי. קיוויתי שאיש לא שם לב שמתחת לשולחן אני מנסה נואשות לנעול בחזרה

את נעל שמאל. איברתי אותה מתישהו בין קסם העבר לרמז לעתיד.
יש לי נטייה לכווץ בהונות כשאני במתח.
דממה שררה בחדר.

קמדן המשיך להביט בי עוד רגע במבט שלא ניתן לפענוח.
כולנו ישבנו והמתנו שיפצה את פיו. בסופו של דבר, הוא
נאנח.

לבי צנח. ונעל ימין שלי צנחה איתו.
"ובכן, מקס," הפרה ג'יליאן את הדממה. "אני בטוחה שיש לך
הרבה חומר למחשבה, ואנחנו נדאג שלך ולאנשים שלך יהיה כל מה
שצריך כדי..."

"תוכלי לסיים את הפרויקט בזמן, גברתי הצעירה?" שאל אותי
ישירות, בדיוק ברגע שכל הנוכחים סביב השולחן התכוונו לקום.
"כן, אדוני."

"ואת חושבת שתוכלי להשלים אותו במסגרת התקציב שציינת
פה?"

"כן, אדוני," עניתי, ובהונותי קפאו באמצע מסע החיפוש אחר
הנעל. כל האחרים השתהו במקומם בין ישיבה לעמידה.
הוא חייך אליי וקם ממקומו...

"...ואז הוא אמר, טוב, הפרויקט שלך, ויצא החוצה! פשוט ככה!"
צווחתי. "קיבלתי את זה!"

שחזרתי את ההתרחשויות באוזניו של סיימון, שצלצל אליי ברגע
שהמטוס שלו נחת בקייפטאון. החדשות הכי מסעירות בקריירה
המקצועית שלי, ואני צריכה לחלוק אותן איתו בשיחת טלפון. נו,
טוב.

"נהדר! הו, בייב, זה נפלא! לעזאזל, הלוואי שיכולתי לחגוג
איתך."

"אני יודעת, גם לי חבל שאתה לא פה. אבל תוכל לנשק אותי
כשתחזור – נחגוג אז."
"ברור שאנשק אותך, ועוד כמה דברים."

"כרגע הייתי מוכנה להסתפק בנשיקה. תן לי לפנטז על שאר הדברים," נאנחת אל הטלפון. שמעתי אותו מתנשף. זאת הייתה דרכו להתעשת לפני שדברים יוצאים משליטה.

"אז לפני שדברים כבר לא יהיו בידך..."

"את מתכוונת לפני שאני אקח את העניינים לידיים?" אמר בקול צרור.

"סיימון, תשלוט בעצמך. אני די בטוחה שאתה עדיין בנמל התעופה, לא?" שאלתי, והמחשבה עליו חולף במכס עם זקפת ענק גרמה לי להסמיק.

"אני אוותר לך בגלל מגבלות טכניות. אז ספרי לי את כל הפרטים, קיבלת את הפרויקט, מה עכשיו?" שאל בקול ענייני לגמרי. שמתי לב שהוא מתאמץ, אז לא הצקתי לו.

"עכשיו אני צוללת לתוך זה, ולא נושמת עד החתונה, ואז צוללת בחזרה. ברצינות, אין לך מושג כמה עסוקה אני הולכת להיות. טוב שזאת התקופה העמוסה שלך, כי בעתיד הקרוב אני אהיה מוצפת. מחר אני מראיינת את המועמדים הסופיים לתפקיד המתמחה, ובאותו הזמן אני משלימה ליטושים אחרונים בפרויקטים שבדרך כלל הייתי מטפלת בהם אחד-אחד – זה מטורף."

"אבל מטורף טוב, נכון?" שאל, ואני חייכתי חיוך רחב.

"מטורף טוב, כן. אני כל כך שמחה שאתה מבין מה זה לשקוע לגמרי בעבודה. אתה הכי טוב שיש, וולכנגר."

"אני מנסה לספק את הלקוחות."

"אתה מאוד מספק; לעתים קרובות," לחשתי בקול צרור.

"אני ממש לפני המכס, קרוליין."

"יש לך מושג עד כמה אתה מספק אותי, סיימון? שוב ושוב. המחשבה עליך כבר גורמת לי לרצות לספק את עצמי," מלמלתי ושמעתי אותו גונח.

"עסקים או בילוי, מר פרקר?" שמעתי את הקול הרשמי שואל.

"בילוי, בבקשה," עניתי בקריצה, וסיימון פלט לחישה מתוסכלת.

"אני מנתק עכשיו," אמר וניתק.

נשענתי לאחור על הכריות, סמוקה ומצחקת. איזה דברים
הוולבנגר הזה גורם לי לעשות.

הודעות טקסט בין סיימון לקרוליין, כעבור רבע שעה:

סיימון:

מישהי תהיה בצרות כשאחזור

הביתה.

מבטיח?

סיימון:

את מכניסה לי רעיונות לראש.

אמת?

באמת?

סיימון:

ברצינות, ורגע אחד בלי דיבורים

מלוכלכים. מזל טוב, אני גאה בך.

גם אני גאה בעצמי. תודה.

סיימון:

טוב, אז מה את לובשת?

לך תחפש מי ינענע אותך,

וולבנגר.

סיימון:

ככה אנחנו קוראים לזה עכשיו?

אנחה. אתה זוכר את הפעם

הראשונה ששלחת לי הודעה

מאירלנד?

סיימון:

זוכר.

ואתה זוכר איך יצאתי למסדרון
ובעטתי בדלת שלך?

שתיקה קצרה ואז:

סיימון:

כן, הא?

אולי.

סיימון:

אוהב אותך.

אוהבת אותך יותר. תיזהר
ממלצות.

"יש לך רגע?" שאלתי בעודי עומדת בכניסה למשרדה של ג'ליאן.
כל השבוע ניסיתי לתפוס אותה כדי לקבל החלטות סופיות בנוגע
למתמחה שרציתי לגייס, אבל היא הייתה כל הזמן בפגישות עם
לקוחות ובסידורים של הרגע האחרון לקראת החתונה.
"בעוד עשרים דקות יש לי מדידה סופית של השמלה; מה קורה?"
שאלה. היא נראתה תשושה.

"תראי, ראיינתי את כל המתמחים וצמצמתי את הרשימה לשלושה
שחשבתי שתרצי לפגוש, ואחת מהן למעשה..."
"בחירה שלך, קרוליין. זה יהיה בעיקר המתמחה שלך, אז
תבחרי את." היא חייכה, כיבתה את המחשב ולקחה את המעיל שלה
מהמתלה.

"אממ, טוב, אני יכולה לבחור, אבל – חכי רגע! את יוצאת עכשיו?
חשבתי שיש לי עשרים דקות!"

"אני חייבת להיות שם בעוד עשרים דקות, ובהתחשב בפקקים, אני כבר עומדת לאחר. תלווי אותי?" היא החוותה בידה.

"ג'ליאן, אני צריכה לדבר איתך. יש כמה עניינים שחייבים לטפל בהם לפני שאת..."

"קרולין, את תסתדרי. אני בוטחת בך. קחי את מי שלדעתך יהיה המתמחה הכי מוצלח, ואני אחתום על זה, טוב?" קראה בעודה חולפת על פניי ופונה אל המסדרון.

היא מתחתנת, היא מתחתנת, תשמחי, תשמחי, דקלמתי בראשי.

"טוב, אבל אנחנו צריכות לדסקס כמה דברים ברצינות לפני שאת עוזבת. אני לא יודעת אם..."

"תכניי רשימה של כל הנושאים לדיון ותשלחי לי במייל, טוב? אני אקרא את זה ונדבר מחר בבוקר. מבטיחה," ענתה וריחפה לה במורד המדרגות ואל מחוץ לבניין, כשהיא מביטה לאחור וקוראת, "ומזל טוב לרגל קבלת המתמחה הראשון שלך!"

חייכתי בניגוד לרצוני והבטתי בה נכנסת למונית שחיכתה לה. בתסרוקת מושלמת ובעקבים הורסים היא עשתה את דרכה למדידת שמלת החתונה, שבה היא עתידה להתחתן עם הנסיך מהאגדות.

פניתי לאחור באטיות על העקבים הקצת פחות יקרים אבל הלא פחות קטלניים שלי, ועיני נתקלה במבטה של פקידת הקבלה. "הי, אשלי, את יכולה לצלצל למועמדת האחרונה? מוניקה מברקלי? תודיעי לה שהיא המתמחה החדשה שלנו," אמרתי. מטלה אחת הושלמה. חזרתי למשרד כדי להתמודד עם האלף שנתרו.

לרכישת הספר לחצי כאן

לרכישת המארז 'וולבנגר'+ראסטי ניילד' לחצי כאן